

Catalunya

Handwritten text at the top of the page, possibly a title or date, which is mostly illegible due to fading.

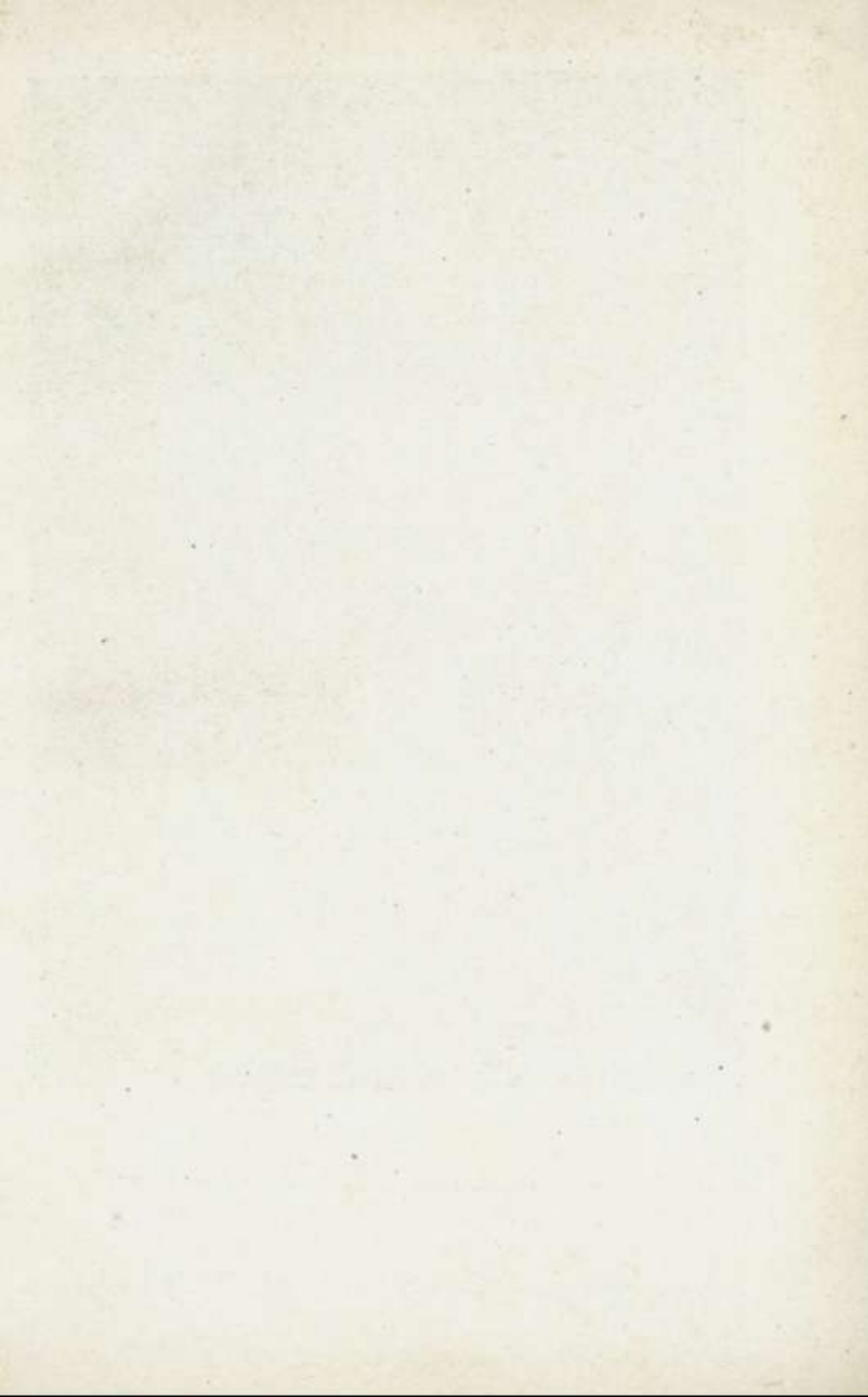

OBRA POÈTICA

OPERA POSTUMA

Agates i'farrisi

009222.9

JAUME AGELET I GARRIGA

OBRA POÈTICA
(1924 - 1955)

PRÒLEG DE JOSEP ROMEU I FIGUERES

EDITORIAL SELECTA
BARCELONA

R: 992900

BIBLIOTECA SELECTA - 167

SECCIÓ: POESIA

OBRA POETICA

Primera edició: 1955

Encapçalen aquest volum el
retrat i la signatura de l'autor

PROPIETAT LITERÀRIA RESERVADA

Gràfiques Diamant - Barcelona

NOTÍCIA BIOGRÀFICA

Jaume Agelet i Garriga va néixer a Lleida l'any 1888. Estudià el Batxillerat al Col·legi de Sant Ignasi de Sarrià i a l'Institut de Lleida, i la carrera de Dret a la Universitat de Madrid.

L'any 1920 ingressà a la carrera diplomàtica, dins la qual ha exercit funcions a Viena, Mèxic, Washington, La Haia i París. De més a més, ha fet viatges i estades a Gran Bretanya, Suïssa, Bèlgica, Itàlia, Hongria, Txecoslovàquia, Alemanya, Canadà, Cuba, etc. Actualment viu a París.

Els seus viatges, però, no el tingueren espiritualment allunyat del país i de l'activitat literària, i col·laborà a "La Revista", "La Nova Revista", "Quaderns de Poesia", "Vida Lleidatana", etc.

La seva bibliografia comprèn "Domassos al sol" (1924), "La tarda oberta" (1927), "Hostal de núvols" (1931), "Els fanals del meu sant" (1935), "Rosada i celística" (1949), "Pluges a l'erm" (1953), i "L'escalf del graner" (1955), tots els quals s'apleguen avui en el present volum.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

LIBRARY

UNIVERSITY OF CHICAGO

1911

The University of Chicago
 Library
 540 East 57th Street
 Chicago, Illinois
 1911

University of Chicago

PRÒLEG

Des de 1924, amb "Domassos al sol", fins a l'edició ben recent de "L'escalf del graner", Jaume Agelet i Garriga ve donant constància fidel de la seva personal amistat amb la poesia; i ara recull, com en públic testament d'aquesta constància, l'esforç de trenta any, de treball sincer i d'autèntica noblesa en la present "Obra poètica".

L'espectacle sensual i acolorit del món exterior, contemplat per la finestra oberta dels ulls goluts com una immensa festa lluminosa, amb domassos pels carrers i en tardes orejades, amb l'esclat renovador de les albes contrastant amb el recolliment i la paüra de cada nit ("un hort de tenebra"), es fa carn en el poeta tot al llarg de la seva producció, substància cada volta més compacta i forta, projecció en el poema d'una actitud espiritual nodrida d'elements externs que ell ha elaborat.

En la vastitud del paisatge, més enllà de la beatitud o l'entusiasme contemplatiu, tan freqüents en els primers llibres, la mirada del poeta es va concentrant més i més en els camins transitats pels ramats i per lents carros estranys que no arriben enlloc, en els viaranys tortuosos i blancs de pols, amb la punyent incertesa del seu destí (Oh l'anar, a poc a poc, / sense atènyer aquell lloc / on vigila el destí!); en les planes ermes, en les "tristes, nues muntanyes" i les boires, el fantasma desolat del vent que corre "de banda a banda de la nit, sense consol".

les neus i els freds hivernals que ens menen a l'intim recer de la llar, a un tebi retrobament de l'ànima. Subratlla i dibuixa amb línia segura els indrets i els topants, les sensacions i els records que s'han fet essencials i han deixat solc i ferida en la seva existència, com els carrers, la pau il·luminada del llogarret, la cambra de l'infant en un despertar de diumenge, el so familiar de les campanes de la Lleida natal, el fossar, el jaç de les bèsties i els mossos, el graner, el mas que perpetua i sosté una tradició i una vida antigues. Hi ha una obsessió en el poeta per les coses elementals, pels pans acabats de sortir del forn, cuits i rodons, per les "llises olives", que faran "oli calent" i untaran d'or les pedres del molí, un or que "cremarà vermell en llànties vives", pels vasos plens, per l'oreig, per les taules parades:

Palpa els gots, oratjol,
i remou les tovalles!

És un món, el d'Agelet, d'una profunda, abissal arrel telúrica, l'orbosa de la qual queda redimida per la presència d'eternes essències humanes. Una terra concreta hi és cantada com a paisatge no precisament extern, sinó en la doble projecció de pregonesa i altura. El poeta l'ha duta amb ell des de les planures lleidatanes a París i Holanda, a Nova York i Cherburg, a les envistes de la qual ciutat i del mar estant espera veure, amb un calfred,

la dolor de clares terres llaurades,

exactament com si damunt el país foraster hi apliqués la visió dels camps familiars deixats tan lluny. Resta fidel a la terra dels majors, a una llengua i a un esperit, i transcendeix l'aparença de les coses en una recerca esgarrifada de llur significació oculta, mística i secreta. I potser més que la recerca, és l'actitud consirosa i sorpresa, l'esborronament davant el misteri, el que hi ha realment en la poesia d'Agelet:

La fam dels llops és nodrida
de fred i de lluna blanca,

els llops que udolen

amb un so vermell que esglaia;

o bé, després d'un vol d'ocells emigrants, sent que

roman, com un rastre, aquell esglai
de la buidor pregona de l'espai;

*i encara: Oh la païra/ de jeure mort/ al fons de
l'hort/ en terra obscura!*

Un motiu igualment obsessionant en l'obra del poeta, sobretot en la més recent, és el de la mort, que s'enllaça amb l'actitud apuntada, d'ordre genuïnament místic i religiós, en l'accepció primària dels mots. La mort causa la païra i l'esglai, conceptes tan repetits pel poeta, imposa la fosca idea d'un terme absolut i negatiu, sotja per sota i per damunt del paisatge, de la terra, dels objectes estranys o familiars al poeta; els domina. Però enfront del terror i de la negació, un voluntariós afany de viure es redreça en l'obra d'Agelet, com en el to elegíac de "La complanta del mort", que acaba:

Pogués esguardar
amb nines glaçades
i de cop tremir
amb la carn corcada!

El poeta no pot sentir la mort com un silenci, un acabar definitiu o una immersió en el buit sense tornada, sinó com un canvi transfigurador i, alhora, un generós lliurament que han de recollir els que vindran. Per això dirà als enterrats:

Gronxeu-vos amb els aires i el blatar.
Mescleu-vos lluminosos en el pa!

En l'emocionant i profund poema "Paraules del pare al fill", assistim al monòleg del primer, que se sap cada vegada més a prop de l'extrem de la vida, mentre que el fill avança per ella, pel lloc deixat per l'altre:

tu creixeràs en l'aire de ma mort...
 Duràs als peus la meva pols daurada...
 i tindràs el meu bleix, la meva febre,
 et faré claredat amb ma tenebra.
 Seré trèmul i viu del teu glatir!

És la mort qui sosté la vida, i l'ésser no desapareix, sinó que alena en aquell mateix que ha creat. Aquesta salvadora idea d'una redempció de la mort per la continuïtat de la vida, es fa extensiva en altres poemes, com en el de l'"Espiga" que creix i grana en el fossar i és símbol de l'home mateix, que, nodrit dels majors, es recrearà, per l'obra o per fama, si per la sang no és possible, en els que vindran; en el de l'"Ajusellat", a qui empara "la terra calenta d'ànima"; el del rostre de la morta, que viu encara per l'ànima, també, que d'ella es desprèn; "El visatge", i, entre algun més, "La tia Paula", en el qual la morta que ensenyà de parlar l'infant reviu en el verb del poeta adult.

A la mort hi mena el temps inexorable, i el tema és diversament insinuat pel poeta. És més una invisible presència i un clima constants que una formulació expressa. Són els rellotges una i altra vegada esmentats en versos i títols, i la malenconia i la tristesa que es van accentuant a mesura que la corba poètica d'Agelet i Garriga s'aprofundeix amb els anys. Però són també els records d'infant, presents en tots o en la gran majoria dels reculls, emocionats i emocionants, d'una irisada tendresa. Hi desfilen els éssers entranyables, el petit món definitiu que es forjà l'infant, la llar, tota una seqüència lleidatana a l'entorn dels simbòlics fanalets de sant Jaume, el cotxe que parteix a Balaguer i que a

cada revolt llunyà deixa sentir el so de cristall dels picarols, les velles joguines, les albes i les nits, tan particulars, de la criatura, el circ nostàlgic, els llàpis-sos de colors, la il·lusió de vestir de mariner, l'estudi on "els bancs són verds", on la mar "es mou enjogassada" al mapa i on el rellotge dorm, ara per ara, "arrupit en un recó", mentre

les hores, al jardí,
salten, lasses, les tanques.

Amb el record de l'infant, les primeres, tímides devocions femenines, i, després, la memòria d'amors antics, invocats mitjançant figures i noms, alguns ben suggestius. Mai, però, l'anima l'exultació, la puresa ni la joia dels records infantíols, sinó més aviat una frisança d'inquietud o un gust de cendra:

En tu visc enterrat i diluït,
en mi vius enterrada i diluïda.

Situat, particularment en els primers versos, dins una línia maragalliana, Agelet ha anat precisant i enrobustint el dibuix del poema, o, ben sovint, la intensitat de la càrrega emocional i expressiva quan el dibuix queda fluctuant i imprecís dintre una llum vivíssima. És una lírica despullada i essencial, resultant d'una forta assimilació i d'una autèntica elaboració interna, i nascuda del trasbals d'una íntima emoció:

No diré pas el cant que em furga endins
fins que em caigui del cor...;
...no pas abans que cessi
el seu bull encrespat dins de ma sang,
fins que el so es torni ble
i cera fràgil el meu fang.

Tota poesia val segons el grau de la seva autenticitat i segons siguin de personals el món i el mis-

satge que ens descobreix i la veu amb què són dits. La de Jaume Agelet i Garriga, reveladora d'una punyent sensibilitat i d'un original poder d'enfocament d'aspectes humans poc explorats, i dita amb una rotunda i lírica nuesa, ens sorprèn i ens admira tant per la veritat del missatge, com per la manera personalíssima i, en molts moments, tan actual, d'expressar-se.

JOSEP ROMEU I FIGUERAS

Barcelona, gener de 1955.

DOMASSOS AL SOL

(1924)

Faint, illegible text at the top of the page, possibly bleed-through from the reverse side.

DONALDSON & CO.

1889

DOMASSOS AL SOL

Domassos al sol
el jorn de la festa!
Pau del corriol
i llum de ginesta!

Fonts arraconades
que canten de nit!
Façanes badades!
Branca reverdit!

Cristos amb els ulls lassos,
que entomen els sols
i allarguen els braços
quan vénen els dols!

Finestres obertes
i baf de celler!
Rieres despertes!
Or dolç del paller!

Malls de ferreries
batent sobre els cors!
Bones alegries
refrescant els plors!

Mosses festejades
per gais traginers!
Campanes callades
dels dies feiners!

Sol sobre els teulats
 i sol a la cara!
 Pits joves colrats!
 Ulls blaus de la mare!

Bancal que verdeja
 al cap del carrer!
 Aigua que fresqueja
 dins del càntir ple!

Fumera ajaguda!
 Goig de picarol!
 Cortina moguda
 per un buf de sol!

LLUNY, A SOL IXENT

Lluny, a sol ixent,
 hi ha un missal que s'obre
 fullejat pel vent.

Ciris cristians
 cremen tremolosos
 en els cels distants.

Dalt del cim eixut
 un roure salmeja
 en la solitud.

Pels camps corsecats
 passen fervorosos
 uns ulls arborats.

Camins infinits.
 Terres emmudides.
 Cruiximent de pits.

Solcs assedegats
que en el camp perduren
vora els blats migrats.

Campaneig sonor
que cau per les planes
com si fos llavor.

Abrandades mans
que serveixen friseses
Crucifixs sagnants.

Reposat planar
de cels de retaule!
Claror de fossar!

Camí d'Àvila.

AI, LA BOIRA PLANA

Ai, la boira plana
corrent per ciutat,
gratant per la serra
i amarant el prat!
Boira espellifada
damunt del sembrat!
Oh boira que esborra
el cloquer apagat,
que dolça es refrega
per dalt del teulat
i lenta es destria...
Amor emboirat!
Ai, boireta, boira,
fum arrossegat!

Tot avui que a l'horta
és clos l'horitzó,

i és blanca la plana,
fumós el turó.
Jo sento la boira
com una cançó.
Branden oliveres
amb lleu resplendor
entre boires fredes.
Oh blanca foscor!
Al costat batega
la dolça clamor,
i un molí invisible
mol de bo i millor.
I roda la boira,
neguitosa: amb por
s'ajau i s'aixeca
son lleu tremolor.
Simfonia d'ombres
plenes de frescor!

A ciutat, finestres,
casals emboirats,
i portes tancades,
i carrers penjats
que emplena la boira.
Fontinyols glaçats!
Tot joíós pressento
els sols amagats
i el pas, lent, flexible,
dels cels entelats.
Espero al capvespre
estels emboirats
i les campanades
—que en la boira sonen
com cristalls badats—.

Lleida.

AQUEST SETEMBRE S'HAN MARCIT
LES ROSES

Aquest setembre s'han marcit les roses,
mes la vinya flameja com un cor,
i les abelles, clapejades d'or.
voletegen al sol, bronzint joïoses.

Feixucs que vessen, en la tarda bella
els carros de verema van fent via.
Entrarà en els cellers un raig de dia
i el remoreig de l'ocellada vella.

Al vespre, tornen les veremadores
enlluernades del vinyar vermell,
i duen les mans dolces i el cabell
tot amarat de les verdors sonores.

Hora abrاندada, de claror incerta
i de pàmpols frescals entorn dels pits.
Raïm feliç espremut amb els dits!
Ara els cups fan la boca tota oberta.

SE SENT LA NIT COM UDOLA

Se sent la nit com udola
vagabunda per ciutat.
Enllà, rera les finestres,
passen uns llums vacil·lants.
Avui totes les campanes,
tots els estels, s'han glaçat.
Al carrer brillen les lloses
i passen ombres errants
que branden com les senyeres
de processons vesperals.
Un fanal soliu degota
el seu pler humil i clar

i apar la flama esmolada
 un clau tot humit de sang.
 Què ens durà demà la ignota
 i primera alba de l'any?
 Davant la llar embaumada
 cruix l'esperit i la carn
 i ma dolor furga dintre
 i es fa espessa com un glaç.
 Ai, com les portes tancades
 encomanen feredat!
 Tinc al cor la melangia
 dels rellotges aturats.

Lucerna.

JA S'ACOSTEN LES GAVINES

Ja s'acosten les gavines,
 ja envolten tot el vaixell,
 i en el cel dolç del capvespre
 pengen com uns flocs de neu.

Tremolen totes les cordes,
 branden alts i drets els pals,
 pengen les veles marcides
 i xopes d'aire salat.

Lluny la ratlla de la terra
 vibra com un llavi fi.
 El cel i la mar onegen.
 La proa flaira la nit.

Oh volades de gavines
 que evocuen l'encís dels ports!
 Va creixent lenta la terra
 dins el cor i a l'horitzó.

A les envistes de Plymouth.

BAIXEN ELS CAMINS

Baixen els camins
de dalt de la serra,
vorejant avencs
i corrent sense esma
pendissos avall
com les torrenteres!
Camins solitaris
que solquen la serra!
Porten blau de cel,
sentors d'herba fresca,
quietuds de postes
i d'albes enceses
de la primavera!

VI QUE FLAIRES COM LES ROSES

Vi que flaires com les roses,
tot irisat i novell,
nodridor de bona saba:
vi jove del vinyar vell!

Veires omplerts de rialla
i embaumats per l'oratjol.
Gots que a la tarda bateguen
tots curulls de goig de sol.

Cant feliç de la bromera
que s'escorre tot humit.
Vi calent d'amor i lluna,
que fas solatge en mon pit!

Fes brandar els estels enlaire,
com encensers dalt del cel,

i esbulla cabells de noia,
de la color de la mel!

Grinzing.

TU I JO, QUE ANÀREM D'INFANTS

Tu i jo, que anàrem d'infants
per terres assolellades,
ara ens trobem de bell nou
amb el pes de nostres garbes.

Com hem anat madurant,
lentament, amb les anyades!
Tenim als ulls la dolçor
de les nostres vides lasses.

Quan fa sol pel teu camí,
també en sento la fiblada.
Veig en ta llar la claror
i la plenitud de casa.

Retrobo el ritme segur
de la meva vida pàlida:
en la fe del teu esguard
i en el foc de ta encaixada.

Has deixat pels viaranys
sons de nostra primavera.
Em cal ta pròpia llavor,
amic, per sembrar la terra.

T'acostaràs al meu pou,
que tothora brilla i vessa;
l'aigua que estronca ma set
també estroncarà la teva.

Quan vinguis a mon casal
 et rebrà la meva amada:
 et darà el front a besar
 i les seves mans colrades.

VIARANYS QUE S'ENFILEN CAP AMUNT, AFANYOSOS

Viaranys que s'enfilen cap amunt, afanyosos,
 per trobar a les cimes alegries de sol.
 Pendissos que escumegen a la tarda, verdosos.
 Ocells i estols de núvols enduts per l'oratjol.

Goig de branques que pengen allà dalt, ufanoses,
 degotant lentament serenor de cimals.
 Aigües fresques i clares. Muntanyes remoroses.
 Solitud airejada dessota dels cels alts.

Clotades amples, fondes. Comes totes humides
 de cel i fumejants com les tranquil·les llars.
 Dins la verdor les cases s'aclofen encongides,
 i s'aixeca en les planes el flam dels campanars.

Camí de la ciutat de Mèxic.

AI, JA BAIXEN LES TRAMADES!

Ai, ja baixen les tramades
 riu avall, saltironant!
 Ai, la gent com se les mira!
 Si tu i jo hi pugéssim ara
 ja faríem cap a mar.
 Oh la joia d'embarcar-s'hi

amb els ulls enamorats,
per veure planúries noves
i muntanyes verdejants:
vora meu ta galta bruna
i el doll viu del teu esguard!
Si et feien goig les riberes
hi eixiríem a cantar
mentre passa l'ocellada
sobre els cims ennuvolats.
Veuríem dolces finestres
curulles de claredat,
i ulls encesos de minyones
amb delit de veure el mar.
Oh clapes de la verneda
i canyars remorejants!
Es gronxarien els salzes
com si els servés una mà.
Seria nostra tramada
franca com els foguerals
escabellats i olorosos
de la nit de Sant Joan.
Al pic de la matinada,
foren verds i nous els camps
i hauries la cara fresca
i tot reverdit l'esguard.
Com unes ombres joioses
en la blavor matinal,
al damunt de la tramada
correriem riu avall.
Oh el goig d'albirar arbredes
i solitaris cimals,
i sentir clares campanes
de cloquers mig emboirats!
Ai, com baixen les tramades
riu avall, saltironant!

BOIRINES SOLES, CELS ALTS

Boirines soles, cels alts,
clara soledat d'onades!
Desolació d'alta mar,
planúries inacabables!
Fendeix el blau, poc a poc,
nostra proa enlluernada.
Escuma vora el vaixell,
i escalfor de cel i d'aigua!
Estem sols amb els estels
i amb l'afany de les onades.
Passa a la vora un vaixell
que tremola com una ànima.
Els llums ens donen conhort,
tebis com una alenada.
I van fent via les naus
empeses per l'esperança.

Al matí es desvetlla el mar
tot fresc com una mirada.
Degota llum l'horitzó,
matinegen les onades.
Passa el vaixell vincladís
i tot carregat d'albada.
Es mou el blau enjoiat
i som feliços com l'aigua.
El cel llisca tremolós,
la mar s'obre confiada,
i es va tornant, sota el sol,
untuosa, plena i blanca.

JA ARRIBEN DE LLUNY

Ja arriben de lluny,
en llargues fileres,

els carros de juny
brillant com fogueres.
Llur eco retruny
camí de les eres.
El dia s'esmuny
seguint les roderes.

XISCLADISSA DE FALZIES

Xiscladissa de falzies
en el cel coent d'estiu.
Carrers sonors com una arna!
Vaillets que afollen un niu!
Ocells bategants i encesos
com les brases d'un caliu!

Plana silent i ajaguda
com un foc mig encalmat!
Finestres assolellades
obertes de bat a bat!
Estols rabents de falzies
que ombregen tot el teulat!
Aus joioses de la tarda!
Dolç enyor del camp segat!

EL PONENT EMPENY LES VELES

El ponent empeny les veles
cap a la dolçor del port,
i tremolen les esteles
clapejant el blau somort.
Oh dona!, vaig com les veles
vers la joia del teu port!

La blancor de les gavines
torna el capvespre més clar,
i bandeja les boirines
i encalma tota la mar.
Ací, vora el blau, tes nines
canten, canten sens parar.

Oh les cares marineres
que els sols han anat colrant!
Ja tremolen les banderes!
Els homes canten remant.
Quan tornin més primaveres
vindrà ma nau blanquejant.

Pengen desmaiats tos braços,
com remans cansats de remar.
S'obren veles com domassos
i els estels fan un ull clar.

LA CARENA S'ALLARGA ESCANTELLADA

La carena s'allarga escantellada,
eixuta, tremolosa, terra endins,
tot l'aire s'empolsina de vesprada,
i són ressecs i límpids els camins.

Arbres esgrogueïts, migrats, s'aixequen
enllà, com uns penons tots relluents,
i s'esfullen, s'esberlen i es corsequen
cremats per l'alenada dels ponents.

Els ocells esmolats, anguniosos,
solquen el cel coent, igual que un crit,
i la rella fendeix els plans cendrosos
amarats de silenci i d'infinít.

Baixen carros sonors de la collada,
rodolant amb la posta camps enllà,
i els torrents, apagats, a la vesprada
s'obren talment uns cors en sent al pla.

ELS ESBARZERS JA FLOREIXEN

Els esbarzers ja floreixen
i són dolços d'esguardar,
totes les punxes tremeixen
roges de sang d'un germà.

Ai, qui hagués una ferida
ben oberta enmig del pit
i una punxa tota humida
de ponent i d'infinít!

Esbarzerar del camí
que no em saberes fiblar
amb el teu fibló més fi,
i duus la sang d'un germà!

MIG ARROSSEGANT-SE

Mig arrossegant-se
ve la processó
i passa daurada
pel vell carreró.

Lluen com ginesta
els ciris brandants.
Té frescor d'albada
el cor d'escolans.

Un Crist encomana
la seva dolor.
Cau damunt les testes
claror de perdó.

Els cors de donzelles,
quan passa el Senyor,
s'obren ufanosos
com les flors d'olor.

Vénen verges blaves,
trèmules de llum,
vestides de festa.
El dia es consum.

FAS VIA, JOIOSA

Fas via, joiosa,
vermella de sol;
tens la boca fresca
com un fontinyol.

Pengen els teus braços
com ramells vinclats
i vessa ta falda
de fruits abrandats.

L'alegria jove
del teu esperit,
com saba d'ufana,
colora ton pit.

El teu cos és dansa
i té el ritme ardent
d'una primavera
flamejant al vent.

A LA MARE DE DÉU DE BUTSÈNIT

Mare de Déu de Butsènit,
com m'abrandàreu el pit!
Camins humils em dugueren
a Vós, que sou l'infinit.
La multitud s'apressava
com un llevant beneït.

Lluïen altes les comes;
lla, furgava el corriol;
les oliveres cantaven
empolsinades de sol.
Mare de Déu de Butsènit,
lliureu-nos de mort i dol.

Els fadrins i les fadrines
duien domassos al cor.
Madona, la jovenalla
us portava el seu amor.
Els fadrins i les fadrines
llançaven arreu claror.

Oh Mare de Déu formosa
i arborada com un cant,
guaridora de ferides
i que havíeu un infant
matiner com la rosada
i que mai es feia gran!

La gentada es removia
talment una flama d'or,
i les veus enamorades
se us atansaven al cor.
Mare de Déu de Butsènit,
blau consol del pecador!

En eixint de vostra ermita
trobí l'enyor i la nit.

Vostres ulls espurnejaven
en el fons de l'infinit,
i sentia fredor d'ombra
dins l'abisme del meu pit!

JA PASSEN LES DONZELLES ENDOLADES

Ja passen les donzelles endolades,
que avui és la diada de Tots Sants.
Va arrossegant-se el vent per les teulades
i s'ajau remorós damunt dels plans.

L'ombrada dels xiprers ens vela els rostres;
hi ha tremolors de creus dalt dels serrats,
i sentim al bell fons dels records nostres
punyides de dolors ressuscitats.

VEIG, EN OBRINT LA FINESTRA

Veig, en obrint la finestra,
cims i pendissos nevats.
La blancor ens enlluerna.
Oh clar turó de Jaman!
Dies ha que s'esborraren
els joiosos viaranys.
Amb tal que la primavera
els sàpiga retrobar!
El brançam de la pineda
es vincla tot carregat.
L'aigua del llac vidriosa,
balba, immòbil, verdejant,
sense alegria d'escuma
sembla un esguard apagat.

Neu dolça sobre els pendissos
 i en la pau blanca dels plans!
 Bon bleix de les hores tèbies,
 quan bufaràs pels cimals?
 L'ànima guaita, esblaimada
 i tremolosa, lliscar
 les hores blanques i llises,
 totes iguals a l'esguard.
 Plana, fum de llars somortes,
 dolç, grisenc i destriat.
 En els estables, les vaques
 esperen els dies clars
 i el conhort de les esquelles
 ressonant arreu pels prats
 i que vingui l'estiuada
 amb els estels rutilants.
 L'hora dolça ens embolcalla
 el mateix que un somni blanc.
 S'ouen, com tocs de campanes,
 els nostres cors bategants.

Les Avants.

VE LA TARDA DE DESEMBRE

Ve la tarda de desembre
 i, amatent, li obro el portal.
 La casa s'omple de griso
 i de cel fresc i morat.
 Els camins arriben dolços,
 fatigats de caminar.
 Ara que la vida es glaça
 l'esperit es torna balb.

Per fer l'hora lluminosa
 has dut, aimia, la pau

tota humida de tos llavis
i l'escalfor de ta mà.
Has trobat la casa oberta,
tranquilla i franca la llar,
la llet fragant en la gerra
i el pa moresc a l'abast.

Ple de delit t'esperava
per a veure't madurar
com una fruita molsuda
i de colors abrandats.
D'ençà que tu ets arribada
que és or i recer el mas
i verdeja la pineda
al capdamunt del tossal.

Així que arribi la festa
sentirem repics llunyans.
Quan s'alci la nuvolada,
el front s'asserrenarà
i per damunt de la serra
veurem cloquers arborats.
Mes avui els arbres nusos
esglaien la soledat.
Oh la terra corglaçada
sota un cel baix i pesant!

DIADA DE SANT BLAI, A LLEIDA

Oh pa beneït
a missa primera,
que escalfes el pit
com la primavera!

Misteri dallat
dels bancals ardents!

Bé de Déu creat
dins els forns clements!

Damunt de la taula
brillaràs com l'or!
Mística paraula
trasmudada en flor!

La mare, encisada,
et repartirà.
Fes via, oh amada,
per tastar aquest pa!

Car farem claror
quan a dins del pit
durem l'escalfor
del pa beneït.

BAIXEN BARQUES QUE RELISQUEN

Baixen barques que rellisquen
aconseguides pel sol.
La tarda poleix les aigües
i és llis i fresc l'horitzó.

Les barques van carregades
de fruits madurs i de flors,
i són tèbies com les núvies
i feixugues de claror.

Duen índies llangoroses
que esguarden de cara al sol,
extàtiques, somrientes,
com santes en processó.

Caminen les barques clares
amb els núvols i amb el sol,
entre verdors de riberes
i amb un ressò de cançó.

Xoximilco.

LLUMS QUE DORMIU SOBRE EL MAR

Llums que dormiu sobre el mar
i barques i naus cansades!
Remor d'ombres en el port,
gronxament de veles blanques!
Aigua negra de la nit!
Son dolça de la mirada!
El port és tou i calent
talment el si d'una mare.
Demà veurem la dolor
de clares terres llaurades.
En el fons de la ciutat
ja s'acluquen les campanes.

Cherbourg.

ARA BAIXEN LES RAMADES

Ara baixen les ramades
totes roges de ponent
i s'apropen com onades
calentes i il·luminades,
que solca i destria el vent.
Baixen de les serralades
les tristes, blanques ramades,
totes roges de ponent.

Duu el bestiar de la serra
 bona olor de romaní;
 la llana té asprors de terra
 i la llum viva del lli.
 Llana fresca de la serra
 que escalfaràs el meu si!
 Encara és tèbia la gerra
 de la llet munyida ahir.
 La posta amara la terra,
 i l'aire és flairós de pi.

Dorm dessota la porxada
 de la pleta el clar ramat.
 Hi ha una lluna enamorada
 que s'enfila pel teulat.
 De tant en tant la ramada
 es mou com un camp de blat,
 espolsant-se l'argentada
 blancor d'un estel penjat
 en la nit embalsamada.
 Plana el cel asserenat.

Dintre la cuina fumeja
 tot olorós el sopar.
 La veu del pastor fresseja
 com el vent per un canyar.
 Veu aspra de fondalar!
 En la fosca encar llustreja
 el sarró feixuc de pa.

Així que arribi l'albada,
 el ramat, fresc de matí,
 quan faci la portalada
 de la pleta un grinyol fi,
 eixirà com torrentada
 envers l'alta serralada
 curulla de romaní.
 El pas lleu de la ramada
 farà bo i clar el camí.

LA TARDA OBERTA

(1927)

CAMINS INTERIORS

CAMINO ENLLUERNAT DINS LA TENEBRA

Camino enlluernat dins la tenebra
i m'encomana sa fervor la nit.
Suren en l'aire obscurs olors de roses.
Penja la fosca com herbei marcit.
El silenci s'enrosca com una heura
en el tronc solitari del meu pit.

LA POLSINA DEL CAMÍ

La polsina del camí
els ulls i l'ànima entela.
Clara pols-cendra del sol
que fulgura a la carena.
Si el vol vibrant d'un ocell
aixequés mos ulls de terra
i de vesprada sentís
el cant d'una estrella tendra!
Ai, si fos mon esperit
un bon manat d'herba fresca
i flairós respir de sol!
Si avui una mà serena
de sobte em tragués del fons
de la meva ànima trèmula!

ÀNIMA QUE PIT ENDINS

Ànima que pit endins
fas un so de veu llunyana!

Puges ardorosa al front
amb una empenta d'onada
i deixes els llavis molls
de ton eco i de ta saba.

Omples el vas del meu cos
com un vi que glorifica.

Quan tremolosa et desclous
punxes igual que una espiga.

EM VEIG PASSAR LENTAMENT

Em veig passar lentament
—riu encès de migdiada—.
Se'm vol endur mon corrent,
mes resto, silenciós,
a la ribera ensonyada
mentre ma joia vivent
—escuma de mon corrent—
solca la tarda abrandada.

DÓNA'M, ÀNIMA, EL TEU BLEIX

Dóna'm, ànima, el teu bleix,
dóna'm ta claror morada
i l'inconscient delit
d'anar amunt com una flama.

Dóna'm, ànima, el teu cor,
dóna'm ta carn flonja i pàlida.

Dóna'm, oh cos!, ta frescor
i ton gronxament de branca;
tos llavis per abastar
nua i flairosa l'amada.
Oh cos!, fes-te rosa i sol,
fes-te gloriosa paraula;
clou-te com un ull cansat
i tanca per sempre l'ànima!

NO TALLÉSSIU LES ESPINES

No talléssiu les espines
del meu roserar florit,
que si les servo amb llurs fines
fiblors al fons de mon pit,
les roses seran vermelles
i tindran, com les abelles,
en l'entranya, una dolçor
i la sagnant escalfor
de les roselles corpreses.

FLORIRÉ EN LA PAU D'UN BELL MATÍ?

Floriré en la pau d'un bell matí?
Si pressentís el moment de florir
prou posaria el turment del meu si
arran mateix de la flama del dia,
esperant que les vespes autumnals
vinguessin a xuclar la mel dels mals
en l'arbre de ma carn, que fremiria.

Pudícia de la gràcia de florir!
S'aixecarien tiges en mon si,
trèmules de ma joia continguda.
Oh la frisança aguda
de clarors per obrir!

I, tan bon punt el meu cos floriria,
tot temorós, mon esperit soliu
lleument s'encongiria
en la closca del cor, tota caliu.

QUAN VINGUIS, MORT, ENTRA EN LA MEVA CAMBRA

Quan vinguis, mort, entra en la meva cambra,
a l'hora més serena,
a l'hora dels moixons
i les campanes fresques.
Entra-hi en fer-se dia, despullada,
amb una rosa encesa,
i escalfa, arrecerada en el meu si,
ton cos ardent de gebre.

CIRERES I BOIRES

CIRERER VESTIT DE SOL

Cirerer vestit de sol,
ple de cireres corpreses,
de nit i de dia enceses
vora el cant del ventijol!

Arbre tebi de caliu,
que s'irisa i enlluerna:
vermella i verda llanterna
on crema el ble de l'estiu!

Cireres que omplen cistells
i boques breus de minyones!
Oh les cireres rodones,
picades d'amor d'ocells!

ES GRONXA L'HORT AMB SON FULLATGE GAI

Es gronxa l'hort amb son fullatge gai
i es transparenten ses feixugues tanques.
Cau la blancúria de les roses blanques
i es torna tendre el vidre de l'espai.

El raïm posa cor i s'ilumina.
Lluu la perera vora els oms donzells.
La tarda és una branca que s'inclina
esfullant-se entre núvols i oronells.

Xipollegen les rames de l'arbreda
 dins l'aire que es destria en regalims.
 Serva la llum blavor lleu de pineda
 i la mel encantada dels raïms.

Al crepuscle, la fruita omple flairosa
 de fresques vermellors tot el casal.
 Deixa als llavis sabor de claror fosa
 amb un pic d'acidesa capvespral.

EL CEL ÉS MORAT

El cel és morat,
 morada l'oliva.

L'oliver gemat
 té una plata viva.

El cant del cloquer
 és or que s'esbrava.

Al lluny, un xiprer
 fa una punxa blava.

SANT CRIST DEL MIRACLE

Sant Crist del Miracle,
 del braç despenjat!
 Com és abrandada
 ta mà adolorida
 que s'és desclavada!
 Lluminós forat
 de la mà ferida!

Sant Crist que fremeixes
en el groc silenci
de ta nuditat!

Sant Crist del Miracle,
del braç despenjat!

PEL CAMÍ EMBOIRAT

Pel camí emboirat
el matí s'escorre
amb colors humits
—morat, gris, taronja—.
Al flanc del camí
la clamor aboca
el batec sonor
i verdós de l'horta.
Les aigües que duu
fan una veu nova
d'hivern renascut
i són com una ombra.
Arran del camí
l'olivera cova
sos fruits relluents
i, ufanosa, dóna,
com ciris, sos brancs
al flam de la boira.
Brilla el pensament
com la fruita molla,
mos ulls són brunyits
i les mans em poren.
Mes tinc el cor viu
i tot fresc de boira
per aquest camí
entelat de l'horta.

ARA QUE EL VENT ESMOLA L'ESTELADA

Ara que el vent esmola l'estelada,
 com fumeja el sopar
 al bell damunt de la taula parada!
 Veniu, muller, fillada,
 que la taula pairal escalfa com la llar.

Oh els gots vermells de vi,
 vibrants com lires! Oh paraula
 d'amor del llum d'aquesta taula,
 i l'estovalla amb candors de matí,
 i el setrill servant en son si
 or i gràcia de faula!

Veniu, muller, fillada,
 que jo vull aplegar
 la vostra ànima pura, ja ensonyada
 entorn de la gràcia escumosa del pa.

S'ESTENEN LES BOIRADES HIVERNENQUES

S'estenen les boirades hivernenques
 com una espessa polsina de veus,
 i són enceses les llars primerenques
 que perllonguen el cant dels dies breus.

Tenen les hores resplendors germanes
 i avancen ertes amb un mantell blanc.
 Omplen la cambra el so de les campanes
 i crits d'ocells amb escalfor de sang.

El viu argent de l'esperança es glaça
 dins l'aire de blancor embalsamat.
 Beatitud d'aquest dia que passa
 arran del cor i amb el rostre tapat!

TORRENTS CANTADORS

Torrents cantadors,
torrents de muntanya,
que aneu davallant
de les comalades
amb un fresc delit,
blancs d'escuma càndida:
porteu oratjols,
ressons de campanes,
olors de timó
i brins d'argelaga.
Torrents que baixeu
com un cor que salta
i dueu el cel
joiós a l'espatlla:
teniu una llum
i una veu que escalfa,
feu olor ardent
de sol de muntanya.
Torrents fressejants
que quan guaita l'alba
tots us removeu
llançant la volada!

RETORNEN ELS OCELLS

Retornen els ocells
de llunyanes contrades.
Retornen gais i bells.
S'acosten remorosos.
Els fèrvids oronells
es gronxen en les cordes
dels ventijols novells!

LA PRIMAVERA HA VINGUT

La primavera ha vingut
tota calenta de roses.
Vibren portes i balcon
al frec de les aures noves.
El cel tendre és tot curull
de claredats clamoroses.
Els ocells són transparents
i emplen els aires vius
de volades llangoroses.

SOTA ELS NÚVOLS ARGENTATS

Sota els núvols argentats
els ocells dansen.
Damunt les branques del cel
els ocells canten.

Quan agafen brins de llum,
corpresos, callen.

Oh ramells de sol flairós
que els becs aflamen!

Ocellada consirosa
que travessa cels i valls!
Punxegudes orenetes
totes mullades de blau!
Sota llurs esguards la terra
brilleja com un mirall.

Oh dolç espurneig d'ocells
en el cel ample!
Clars moixons enamorats
de la blanor de les albes!

Quan les onades de sol
flairoses els embolcallen,
rodolen esmaperduts
amb les ales mig plegades.
Els cants frescos dels ocells
l'arbreda dauren.
Amb llurs becs,
els moixons
plomen la tarda.

. . . . .

Els teulats degoten cants!
Com hi vola l'ocellada
estenant les ales lleus
i espolsant-se l'or de l'alba!
Tristor dels ocells cansats
de renglera en les teulades,
devora els abeuradors
i sobre tibants baranes!

. . . . .

Des de ma finestra ardent
el món és com una gàbia.

BAIXEN LA ROBA DEL TERRAT

Baixen la roba del terrat
amb sa tendror humitejada,
i encara serva olor de sol
i apar esquinços d'una flama.
Com es gronxava, estesa al vent,
amb sa rossor de carn rosada!

Ara és un munt de claredat
dins la penombra de la cambra.

PER L'ESCALA

Per l'escala
puja olor
tota ardent de nova brisa.

Ara un llum de ganxo es frisa
i regala vermellor
quan darrera el porticó
passa el vent flairós de brisa.

AVUI, QUE ÉS DIUMENGE

Avui, que és diumenge,
com és transparent
el cel del matí!
De les branques penja
el fruit per collir.
Com ens aconhorta
aquest horitzó
on plana el fum místic
d'una processó!
Ara el sol escampa
l'or viu dels seus brins.
Avui, que és diumenge,
juguen tots els nins
per les places tristes,
pentinats de fresc
i rosegant llesques
de bon pa moresc.
Diada flairosa
sota el blau novell!
És blanc, el diumenge,
com un blanc anyell.

Ara el carrer es torna
tendre i vellutat,
Avui el silenci
és tot virolat.

PASSA EL ROSARI DE L'AURORA

Cel llefiscós del matí!
Senyeres blanques de l'alba!
Cossos servats per la fe
i amb l'alta ardor de la flama!
Els rosaris a les mans
vibren amb la matinada
i fan bona olor els cants
com una florida blanca!
Balcons closos
que, tot just desensonyant-se,
s'aboquen a l'infinít
amb les cares totes pàl·lides!
(Dins les cambres nostra carn
vibra i canta amb les campanes.)
Els ulls fidels van obrint
clares vies somiades.
El vent esbulla els cabells
i atia el fogar de l'ànima.
Verges tristes dels penons
brodades amb l'or de l'alba!

A LES FIRES

A les fires,
a les fires,
s'hi encanten els infants!

A les fires,
s'hi aturen homes grans!

Oh les fires virolades
amb cornetes
i tambors,
amb banderes, escopetes
i rossos de gastadors!

Oh les fires
amb uns llums eixordadors
i amb boteruts cavallets
que s'aplanen
consirosos
i de sobte es posen drets!

Oh la joia lluminosa
de pujar als cavallets
i de veure rioleres
unes cares a l'entorn
i cases arrengrerades
que corren i lluminades
quan fina cendrós el jorn!
Oh les cases que s'aturen
així que som de retorn!

Amb delit jo cercaré,
oh barraca de la fira,
l'escalfor del teu recer
per viure-hi amb el silenci
nocturn dels tambors cansats
i amb els ninotets que hi dormen
tots mudats,
per daurar amb el so humit
de platerets i cornetes
l'esperit,
per sentir la fressa tèrbola
de la fira que es remou
i mirar per una escletxa

petita,
les nits que plou.

A les fires,
a les fires,
s'hi encanten els infants!

A les fires,
s'hi aturen homes grans!

LA CASA ÉS BUIDA, MES LLEUMENT SONORA

La casa és buida, mes lleument sonora.
Dintre el seu clos s'han refredat els sols.
Els miralls m'hi retraten
amb un obscur ressò
i em menen per les cambres
les mans flonges i humides del record.
Els rellotges, exhaustos,
tenen l'esguard parat i el llavi clos.

DIADES DE JUNY

Diades de juny
fines com arestes.
Verdor de les vestes
dels serrats al lluny.

Camí del fondal
tot sonor d'espigues.
Neguit de formigues
pel blanc caminal.

Carretes untades
de sol i verd viu.
Fumejant caliu
de fonts amagades.

Trèmula complanta
del cel odorant.
Bladar que decanta
tot l'or del seu cant.

HORTOLANA

Hortolana
lleidatana.
Porronet de vi rogent.
Hortolana
lleidatana,
que camines
pel camí de Vallcalent.

Cistelleta de recapte camperol.
Hortolana
lleidatana.
Mans de sol.
Perdigana.
Viu pinyol
de les prunes
que es fan brunes
quan les fuma el ventijol.

Hortolana
lleidatana.
Batall fi
d'una campana del matí.
Batall fi
de la campana
que desvetlla el serení.

Hortolana
lleidatana.
Herbei fresc.
Hortolana
lleidatana.
Pa moresc.

PUJADA DE SANT LLORENÇ

Pujada de Sant Llorenç
sadolla de boires fresques
que s'estarrufen de nit
i es despleguen com senyeres!
Carreró que es torç humil
amb cases totes corpreses
i que fervorós estén
la carn bruna de ses pedres.
Cada llum és un cor fresc
que batega:
cada finestral tancat,
un calliu cobert de cendra.
Oh camí de Sant Llorenç
quan fa boira i quan vespreja!
Quina olor de pa moresc
i de palla de pessebre!
Al bell fons dels casals bruns
deu haver-hi llars enceses
i son flairosa d'infants
damunt les sines maternes.
Al davant de Sant Llorenç
s'estén la Creu tota oberta,
bategant,
repenjada en la tenebra.
Carrer amunt
la boira és com una bresca.

BAIXO DE DALT DE LA MUNTANYA

Baixo de dalt de la muntanya
enlluernat del flam del cel
i, tot fent via, m'acompanya
la gran tristor de la muntanya
fina i plorosa com un bel.

Hi deixo viva la fontana,
la llüïssor dels viaranys,
l'aura que plana
sobre la seda dels estanys.

El cel s'hi abranda
de revols auris de moixons.
Vaig enyorant els horitzons
que el cim, tothora,
veu onejar con gonfarons.

I faig una ombra tota pura
en ser a la plana, de retorn
de la muntanya que fulgura
en els confins rosats del jorn.

LA NIT, AMB L'OR FRESC DELS BLATS

La nit, amb l'or fresc dels blats,
és pa tot untat de bresca.

En fer-se fosc, els xiprers
fan una ratlla més plena;

s'afinen els rierols;
és blanca de xais la pleta;

traspua fresca la lluna
com un càntir a la serena.

XICA OLIVA

Xica oliva
—ull de griva—
al bell cim de l'oliver.

T'arrugues,
blanca i morada,
dins l'argent
del teu recer.

Fas la cara fredeluga
quan t'aboques
al bell cim de l'oliver.

Xica oliva
—ull de griva—
mel aspriva,
carn rodona
i amargant
a damunt la branca viva
que es va lenta decantant.

Ets poruga com la joia,
com la pobra llum d'un ble.
Com t'amara, la boirada!
Com t'eixuga, el vent serè!

Xica oliva
—ull de griva—
xica oliva
del cor ple.

ELS COVES REGALEN

Els coves regalen
de raïm curulls.
Els pàmpols són rulls

a la vinya jove,
 i la tarda cova
 el cant viu dels trulls.
 Clams de vinyes grasses,
 de vinyes sagnants!
 Ventijol que passes
 i encens tots els grans
 de raïm, i portes
 fines vermellors
 i ungeixes les portes
 amb vibrants clarors!
 Oh porta que oneja
 com pàmpol eixut!
 Cup ple on remoreja
 el vi no nascut!

TÉ AVUI, LA LLAR, L'ALÈ GROGÓS
 DE L'AMBRE

Té avui, la llar, l'alè grogós de l'ambre
 i la ufanor d'un roserar florit.
 La fosca fa bombolles dins la cambra.
 Vibra l'arpa del vespre reverdit.

Obscuritat que l'ànima arbores
 i que agites un veire tot sonor!
 Remors del vell rellotge, vetlladores,
 que cruixen com les branques de tardor!

Vénen veus oloroses de donzelles.
 Tiba, blanca, la ratlla dels camins.
 En el cel ja maduren les estrelles
 damunt el tebi lirisme dels pins.

Les hores blanques de Nadal s'aturen
 vora la llar com un ramat cansat.
 Els pensaments nocturns, suaus, fulguren
 a l'entorn del fogar desconhortat.

PEL CARRERÓ ESTRET

Pel carreró estret,
el sol hi fumeja,
el sol hi blanqueja
la negra paret.

Ara el cel s'hi aboca
amb son blau molsut.
El matí s'hi ajoca
amb ulls de vellut.

Els ocells cantaires
—grans de sol espès—
foraden els aires
amb el bec encès.

ELS PALMONS I LES BRANQUES DE LLORER

Els palmons i les branques de llorer
creixen en la mà tendra dels infants.
Salmegen pel carrer
i van vinclant-se sota el pes dels cants.

Ixen del temple degotant claror
de pregàries daurades i de ciris.
L'aire novell té una llangor de lliris
i brilla lluny el glop de l'horitzó.

Com s'aixequen les branques d'olivera
i es destrien, solemnes, els palmons!
El cor s'atura i la ciutat espera
quan pels carrers, morats de primavera,
passen les palmes ombrejant els fronts.

OLIVERES

Oliveres
—claredats
dels dies ennuvolats—
que caminen en rengleres
lentes, lentes,
a palpentes.

El mateix que llumeneres
brillen pures a l'entorn.
La grisor espessa del jorn
revifa les oliveres,
i, quan s'obren, lleus, les portes
a la blanor de les hortes,
s'acosten per les dreces,
amb llurs guspies retortes,
molles clarors d'oliveres.

Lluny, són unes fumeroles
camperoles
que ajagudes
vibren mudes.

Transparents oliverars
com aures crepusculars
plens de la grisor aturada
dels estornells i dels tords!
Olivers dels camps somorts
amb la fulla extasiada!

. . . . .
Al mig de les nits d'hivern,
amb el llur argent etern
fulguren les oliveres
i caminen
lentes, lentes,
a palpentes.

S'acosten per les dreceres,
dins la gran obscuritat,
amb llur argent corglaçat
i claror de llumeneres.

LA MAR IL·LUMINADA

PELS CAMINS VAGAROSOS DE LA MAR

Pels camins vagarosos de la mar
ve l'onada.
Hom diria una llenca d'horitzó
que s'atansa.
En arribar fervorosa
a la platja,
es desplega irisada i solemne
com una ala,
encomanant a la carn nostra
una tebior d'entranya.

LES GAVINES VOLEN BLANQUES

Les gavines volen blanques,
suaument blaves de mar,
ran de les cordes mullades
i dels pals.
Cel escumós de gavines,
sobre el càntic de la mar!

Xarxes de sol
 damunt de la sorra esteses!
 Carrers blaus
 a vora de la mar fresca!
 Marinera d'ulls brunyits
 i alenada salobrenca!
 Oh mar —domàs ample i verd—
 que allisen ventijols tendres!
 Lluny, s'apropen uns vaixells
 barbotejant.
 Al bell mig del port s'escorren,
 decantades, unes naus.

ON ANEU, ONES REBELS

On aneu, ones rebels,
 mar endins esperitades?
 Aneu d'esma o bé us duu
 el neguit de la ventada?
 Ones —garbes de la mar
 amb cordes de sol lligades—,
 com us desfeu resplendents
 i us refeu blanques i blaves!
 Hom diria els cossos fins
 d'uns infants que van vinclant-se.
 On aneu, ones del cor,
 On aneu tan esventades?
 Com marciu les flors del mar
 trencant les tiges de l'aigua!
 Vostra tèrbola cançó
 s'arrossega per les planes
 del mar tot enfervorit.
 Oh blavors amuntegades
 sota un cel tumultuós!
 Oh la ufana de les aigües
 que se'n van vers l'horitzó

tremolós, assedegades,
a gratar els murs de la nit
i les margeres de l'alba!

A LA FINESTRA

A la finestra
el cel,
la mar.
Lluny, tristesa de gavines
blanquejant,
llangor de veles i barques
i fum blanquinós de mar.
A la cambra olor d'onades,
llum de sol escumejant.
La meva cambra és oberta
a l'ampla bondat del mar.

GAVINES BLANQUES SOBRE EL MAR

Gavines blanques sobre el mar!
Blancors difoses!
Gavines blanques de la mar,
fetes d'escumes lluminoses!
Ocells cansats!
Que sia l'ona
ferm penyal,
clara escullera!

Gavines — cants
de la mar plena!
Ocells tots blancs
de la polsina de la terra
i que, pensius,

revolen
devora els vius
xiscles de l'ona!

Batecs del cel
sobre la mar,
que lluu flairosa!

LA MAR ES REGIRA ARDENT

La mar es regira ardent
i es recerca capbussant-se!
Hi ha una claror en son si
que la serva encesa i alta.
La mar s'enfonsa blavenca
i pren ampla revolada.
Per ofegar sa remor
va cloent sos plecs de plata.

MAR CAIGUDA

Mar caiguda.
Mar eixalada,
que bota, coixa,
ferida per un dard
de la tarda.
Mar que s'ajoca
temorega i plomada!

LA MAR S'APAGA SERENA

La mar s'apaga serena.
Mes quina amor tan abrandada
la de les ones que es dobleguen!

CADA MATÍ TORNA LA MAR

Cada matí torna la mar
amb ses clarors enlluernades,
amb son etern escumejar
—rosat respir de les onades—.
De matinada torna i duu
blavors cansades,
i és amarada de cel nu,
plena d'olors i lluminades.

OH MA FINESTRA SOBRE EL MAR!

Oh ma finestra sobre el mar!
Que entri en la cambra sal d'onada
i que perfumi aquesta llar
la mar alada!
Que dugui el vent
estels, gavines;
que a sol ixent
deixi amatent
planar flairoses les boirines!

Que vora el mar
hi hagi la serra vetlladora
i un pi ben blau
d'una blavor
conhortadora!

Que arribin barques amb batec
de llunyania!
Que senti el frec
de veles blanques d'harmonia!
Que sia el mar penediment,

clam vagarós d'ones perdudes,
mestral vivent!

Que sia el vent
un glop fragant
d'aigües molsudes!

LES BARQUES SOLQUEN LA TERRA DEL MAR

Les barques solquen la terra del mar.
Es bada fresc el pomell de les veles
i voletegen les aigües vivents
com unes fulles verdes.
Arrosseguen, els pals, penjolls de cel,
i sostenen, tibants, els aires tendres.
Aigua que s'amuntega, que s'escorre
i dóna resplendors d'escuma mansa!
Passa, el cel, remorós,
i es plega a l'horitzó com una xarxa.

TIGES

MATINADA

Matinada.
Carn sonora de donzelles.

Bell migdia.
Cirerer moll de cireres.

Tarda pura.
Doll encès de fontanelles.

Vespre, vespre.
Llum triomfal de fogueres.

Nit flairosa,
atapeïda d'estrelles
—vius raïms
encesos en la tenebra—.

PARPELLEGEN LES CAMPANES

Parpellegen les campanes
al matí.

Tendres, tendres,
van rosant-se com uns nins.

Pètals auris
de la flor de cel humit!

Gots que es buiden
i es reomplen de llur vi!

Les campanades s'escolten
aturades pels camins.

Quan retrunyen,
el camp és un vidre fi.

Espurnegen les campanes,
a la tarda,
en l'infinit.

DE LA FALDA DEL DIA ASSOLELLAT

De la falda del dia assolellat
ixen les oques blanques
i neden fredes
en el llac de la tarda.
S'acosten
amb llur complanta blanca,
rossegant-se sota el pes
de l'hora càndida.
Oques que encalmen el camp
i fan una ombra blanca!

MATÍ QUE ET LLEVES CLAR

Matí que et lleves clar:
posa'ns, prest, a la mà
un bell brot de ginesta.

Matinada de festa:
irisa i enriola
el rostre del germà.

Posa'ns a cada mà
un bell brot de ginesta.

Escapça els esbarzers
i encén els teus xiprers.
Bat tes campanes fresques.

Encomana'ns la pau
de les muntanyes noves
i llur claror suau.

Estova el nostre pa
que la nit assecà.

Matinada de festa:
irisa i enriola
el rostre del germà.

Posa'ns a cada mà
un bell brot de ginesta.

DARRERA LA PLUJA

Darrera la pluja
vindrà l'aclarida.
Vindrà l'oli nou
després de l'oliva.
Darrera els teus plors
vindrà l'alegria.
Mes, si l'esperit
se'ns enfredorica,
no el retornarà
ni el vi de la vinya.
Les hores veurem
sempre enterbolides.

El món tindrà llum
de llàntia votiva,
i l'aire un regust
de roses marcides.

FRISANÇA DE LLUMS

Frisança de llums.
Desvari de roses.
Despertar sonor
de les amors closes.

El cel tot obert,
amatent, esguarda.
Es torna morat
el front de la tarda.

Arbret, arbrissó
tot joiós de saba.
Perfum llunyedà
de la serra blava.

Viaranys perduts
presos de basarda.
Riu clar amb batec
de cor i de tarda.

LA BLANCOR DEL LLENÇOL DAMUNT MON PIT

La blancor del llençol damunt mon pit
encalma mes frisances
i em dóna les fermances
d'una beata nit.

Vull que em trobi tot blanc
la foscor paorosa que mossega
mon pobre cos de fang
que dins la nit batega.

Vull que em trobi tot pur
l'ocell nocturn que a mon entorn volteja.
Vull que em trobi tot pur
el vagarós silenci que em cobeja.

Oh mon coixí tot calent de desvari!
La febre
dintre el meu clos de malalt solitari
encendrà la tenebra.

Emergency Hospital
Washington D. C. 1923

PRIMAVERA QUE DAURES MON CASAL

Primavera que daures mon casal
i mon cor i ma taula proveïda,
que t'escampes igual que un fumental
i arrossegues ta vesta refflorida!

Embalsames de llum el caminal
i untes de sons novells la meva oïda;
mes fibres, desvetllada, com un mal
i tens la vermellor d'una ferida.

Duus a la mà un fresc ramell de flames,
desplegues tes novelles oriflames
i corones la mística fervor
dels dies d'or amb tanys fins com espines.
Ton cel és ple d'harmonies divines
i corprès de sa pròpia resplendor!

LA PLUJA, A LA NIT

La pluja, a la nit,
el cel ilumina,
i és róssec d'estels,
cabellera humida,
soroll trencadís
i joia florida.
La pluja, a la nit,
és blanca i és viva,
i és fum i forment
i plata brunyida.

ARA CULLS, MABEL, PER A MI

Ara culls, Mabel, per a mi
la claredat d'aquestes roses.
Les teves mans, aquest matí,
vessen frescors de flors descloses.

Fremeix ton braç
amb sa nuesa llarga i blanca,
i quan camines lenta fas
una remor fulgent de branca.

T'apropes, alta, amb blau als ulls.
Duus al capell fruites somortes.
Brillen espessos els teus rulls
—rossors flairoses i retortes—.

Al lluny flamegen triomfals
clares campanes.
Les campanades matinals
es baden fresques com magranes.

Ara que duu
la teva mà claredats blanques,
et veig omplerta del madur,
carnal misteri de les branques.

PLUJA DAURADA DE TARDOR

Pluja daurada de tardor
que el cor i l'ànima assaones,
pluja que dónes
aquestes hores de llangor.

Aigua que emplenes les cisternes
del pensament.
Pluja que irises i enlluernes
els vidres purs del sentiment.

Aigua daurada que ara ens portes
dolça llavor del goig futur
i que les terres aconhortes
amb la fiblor del teu cant pur.

Pluja que clous nostres parpelles,
mes serves viu nostre desig.
Vas obrint, lenta, amples clivelles
en l'aire fresc amb ton trepig.

Aigua que corre, aigua que bota
per la llangor del carreró.
Ara la llar t'escolta tota
blanca i plorosa de claror.

Pluja d'argent, pluja que canta.
So de la pluja, tot humit,
que lentament vas allunyant-te
pels caminals de l'esperit!

FA UN SO DESOLAT

Fa un so desolat
la pluja divina.

Forada el teulat,
gota d'aigua fina,
brillant com la nina
calenta d'un gat.

Aigua maragdana
damunt el teulat!

OBRO EL FINESTRÓ

Obro el finestró.
Al carrer hi ha l'alba.
S'esfullà la nit,
i és aquest matí
una tija càndida.

Quan apunta el jorn
el cel és com aigua.

S'apropen les coses
amb el tremolor
encès de paraules.

S'escorre sonora
una alta campana,
i colga el meu cor
la blanca rosada.

Arriba, clement,
a ma porta l'alba,

degotant
i tota esborrada.

S'ajau sobre el món
com una ombra blanca.

FES VIA

Fes via,
rellotge vell,
fes via.

Trill que esmicoles les hores
i ranqueges lentament
quan camines.

Abeura't, cada matí,
en les vives
clarors noves, i, a les nits,
en la fosca pensativa.

Camina, rellotge vell,
formiga
que duus a la boca el blat
de l'hora rosada i viva.

Fes via, rellotge vell,
rajolí
d'una font trista!

Ta veu
entela el teu vidre.

Vés trescant, rellotge vell,
per la pujada flairosa
del dia,

i davalla pel pendís
de la vesprada sonora
que fina.

EN LA MORT DE C.

Camins blaus de l'infinit.
Tritlleig de campanes blanques.

El cel despenja, allà dalt,
l'or flexible de ses randes.

T'espera la terra viva,
terra vibrant d'estiuada.

Es fon al lluny la pineda.
Les aus volen fines, altes.

LES CAMBRES S'HAN OMLERT D'UNA TENDROR MOLT VIVA

Les cambres s'han omplert d'una tendror molt viva.
El crepuscle regala igual que un fruit madur
i el consirós cristall de la finestra tiba
tenyit de la color llunyana del cel bru.

TARDA DE CIRC

Corren cavalls frisosos
i cavalcats per ma joia d'infant.
Donen un tomb per la pista tibanta
i, quan s'aturen, brillen argentats.

Cavalls que salten el buit de la tarda
i posen un neguit en mon esguard!
Pengen dels alts trapezis
uns cossos aflamats,
mentre desplega, vivament, la música
sos domassos llampants!

Al vespre, encar rodolen en ma pensa
pallassos desinflatats
i tambors,
cucurulles i cèrcols i timbals.
Ara mon pit és una capsa trista
amb titelles marcits i arrengrerats.
On sou, cavalls llustrosos?
Partíreu deixant tèrbol mon esguard!
Ocells de gai plomatge, camells, óssos,
elefants,
ases savis,
pels camins dels ensomnis escampats!
Vaig a ulls clucs sobre la doble corda,
vacil·lant?
És cendra la rialla en els meus llavis,
i és el meu cor un picarol badat.

and the amount of...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

HOSTAL DE NÚVOLS
(1931)

HOSTAL DE NÚVOLS

EN LA FULGÈNCIA DE MIGJORN

En la fulgència de migjorn
els núvols blancs són ombres blanques
amb tovers blaves a l'entorn.

Salten, pausats, totes les tanques
de l'hora ardent i es tornen rosa.

Els núvols auris dels estius
són clars ramells de llum desclosa
i brossa càlida de nius.

Els núvols fins de cap al tard
són amarats del nostre esguard
i tremolosos d'harmonia;
són coves fresques dels estels.

Els núvols alts són com uns tels,
subtils, d'aranya, al cim del dia.

Arran dels pàhids campanars
són fumarada de campanes;
pugen les cimes fresques, granes,
amb un alè de ramats clars.

Els núvols lleus de la tardor
rosseguen dolces blancors mortes.
Es van desfent dins la blavor
en llenques fines i retortes.

LES PLATGES ESPIRITUALS

FAIG VIA, AMATENT

Faig via, amatent,
a cavall de l'ànima.

El camí és pintat
d'elegia i d'alba.

L'arbre del camí
és desig i flama.

El cel m'entra endins
com una veu blava.

M'estreny el sarment
de la matinada.

Els moixons s'enganxen
a l'esquer de l'ànima.

CREIXEM AMB LA BLAVOR DEL MATÍ CLAR

Creixem amb la blavor del matí clar
i amb la joia verdosa de les planes.
El nostre cor es comença a badar
a dintre la rojor de les magranes.
Regalima esponjós el pensament
enmig de la flonjor de la boirina.
L'esbarzer que es regira furient
encomana l'ardència d'una espina.

Ens porta el caminal, com l'oratjol,
amb pollancrees de llum a cada vora.
Tota l'aigua dels recs és vent i sol.
Rosseja el pi a la claror de l'hora.

AQUEST AFANY D'ÉSSER A DEMÀ

Aquest afany d'ésser a demà
cada matí!

I la tendresa
de tornar a encendre
el ble d'ahir!

I caure al tard
amb dolç cruixir!

I de bell nou
alçar el meu cos
cada matí!

I esperar el vent
per a fremir!

I ésser el ble
d'avui
i el ble d'ahir!

PASSIÓ

Tinc els ulls tancats
i rosego un fruit.
Als dits, extasiats,
el sento molsut.

Duc els llavis molls
i frescos del fruit.
És com sang, als dits,
l'ardència del suc.

VAN ASCLANT UN PI

Van asclant un pi
(Al bell fons del si,
cruix, viva, una branca.)

Ressona un estel.
(Fa un lluminós bel
l'anyell blanc de l'ànima.)

Passa un núvol clar.
(Quin solatge bla
de claredat alta!)

Remoreja un pi.
(Dins l'ànima un bri
de blau tendre branda.)

DOLOR, DINTRE EL COS

Dolor, dintre el cos
vas rosegant l'os
de l'ànima avara;
el cor has corcat
i enteles la clara
fulgor de l'esguard.
Dolor, com un vent
agites el branc
fi del pensament.

I et tornes, dolor,
rogenc oli nostre.
Dónes formosor
vellutada al rostre.

PORXO OBSCUR DE LA NIT

Porxo obscur de la nit!
Porxo fresc de mon ànima!

Al porxo de la nit
hi ha el forat
d'una lluna molt pàlida!

SÓC DINTRE MEU

Sóc dintre meu
i sóc absent.

La set de dins
m'estronca
la font ardent
que, en els confins
de l'horitzó, blaveja.

(La font que sent
el pensament.)

I del pla estant
m'apago, enllà,
a la muntanya,
quan el pi blau
desa sa flama.

I quan el jorn s'esmuny
la fosca em tanca lluny.

DELIT D'ÉSSER UNA FONT

Delit d'ésser una font
amb la ferida oberta,
amb el seu fresc alè
i la paraula incerta!

Goig de dur, com la font,
la nit dintre l'entranya
i, a la boca, claror
i l'or fresc d'una canya!

Frisança de brollar
i d'obrir un clot a terra
i d'ésser sota un raig
una trèmula gerra!

Voluntat d'ésser doll
—claredat que es decanta—
i tendror d'aigua pura
que verdeja i que canta!

I d'haver, com la font,
una frescor escondida,
d'esguardar amb ulls blaus
i d'aspirar l'oreig
amb una boca humida!

LA VEU DE LA MORT

La veu de la mort
(veu de mall retort),
l'escoltaré un dia.

El pas de la mort
serà pluja obscura
a damunt del sostre.

Amb fragàncies d'hort
l'alè de la mort
serà lluna al rostre.

Cessarà aquest vent
que remou cada os,
cada bri del cos.

Fugiran les aus
del pal alterós
de la meva nau.

LA MORT CREUA LES MANS DEL PENSAMENT

La mort creua les mans del pensament
i nostra carn apaga.
Corglaça en nostra boca un alè ardent.
La mort és una punxa desclavada,
i deixa tan oberts tots els sentits
en llur postura eterna,
que prendrien un branc les mortes mans;
xuclarien els ulls
les ones vives de la llum serena.

LES NITS I LES ALBES

NIT. CARRO NEGRE AMB RODES DE SILENCI

Nit. Carro negre amb rodes de silenci
i carregat d'estrelles vacil·lants.

Branca que dintre el pensament fulgura,
apagada a les mans.

Barca cega que avança
amb tots els remes penjats.

DUENT CISTELLS DE LLUM
CAMINA EL MATÍ INFANT

Duent cistells de llum camina el matí infant
i té a cada ull un rusc tot envoltat d'abelles;
el matí duu un vestit de fragància i de cant;
torna els cims musicals i les terres vermelles.

PER LA FINESTRA, EL CEL,
ENTRA BLAU I SONOR

Per la finestra, el cel, entra blau i sonor.
Ve fins al llit, encesa olor de matinada.
Degota pels barrons suc de claror nou nada.
Frega els llavis un fruit d'impalpable rojor.

El matí lluminós, que m'ha fet alt i blau,
al bell damunt del llit com una garba pesa.
Al vèrtex de l'esguard s'és aturada una au
i glateixen les mans una branca corpresa.

Sota el doll del matí, la nostra ànima es sent
vellutada de llirs i picada d'abelles.
El sol novell escura el vas del pensament.
Rosseguen l'esperit nuvolades vermelles.

DE BON MATÍ TOT L'AIRE ÉS BLANQUEJAT

De bon matí tot l'aire és blanquejat
i el verd del camp esbargir-se no gosa,
mes els ulls són com vidre extasiat;
nostra carn és d'infant molsuda i rosa.

Hom diria que els recs duen estels,
talment l'aigua, al matí, clara, enlluerna.
Brilla l'herbei amb ses fulles rebels,
fent lluors inefables de lluerna.

Per a sentir el matí ben pur i viu,
esguardarem, per les fresques senderes,
com va gronxant-se, entre el fullam aspriu,
el fruit opac i tou de les figueres.

El matí és veu d'alosa; serra avall
s'escampa tendrament i es policroma.
La matinada amara de cristall
els pendissos rabents de cada coma.

Tremola, desvetllant-se, el corriol.
Es descolguen ocells en la llum alta.
Passen, volant, les abelles del sol.
El matí té frescor d'aigua que salta.

QUAN LA FINESTRA S'ESBATANA

Quan la finestra s'esbatana
 de bon matí,
 quan penja grana
 tota la fruita per collir
 de les brancades neguitoses,
 i el cel és fi com un lament
 i passen llenques somioses
 de núvols blancs cap a ponent,
 el cor devé madur i sonor
 i vol ser un fruit sobre les rames
 i tija esvelta de les flames
 que fumen dintre la blavor.

Quan el matí i l'uminat
 porta un vestit de sol folgat
 i posa un floc de blau als llavis,
 quan carn endins punxen els glavis
 de la flairosa claredat,
 els ulls són molls d'aire i de cel;
 vibra la pensa
 igual que el vel
 de l'horitzó
 que infla la immensa,
 àuria bondat de la claror.

DUC FEIXUGUES DE FOSCA LES PARPELLES

Duc feixugues de fosca les parpelles
 en eixir de la nit.
 Les mans en serveixen un humit
 record vivent, d'estrelles,
 i l'ànima un encís de vaguetat
 i una negrenca nosa.

(L'ànima és un bri de claredat,
recolliment atapeït de rosa.)

Porto penjolls de boira adolorida,
rels de lluna al bell fons del meu cos.

Té cada arbre una pàl·lida florida
i cada tronc la blancúria d'un os.

NIT QUE ETS UN HORT DE TENEBRA

Nit que ets un hort de tenebra
amb fum de jorn apagat,
dóna'ns les fruites de gebre
del teu arbre corsecat.

Nit que ara tota et travessa
el glavi agut d'un xiprer.

Veire tremolós que vessa
perfum, llangor de llorer.

Nit que fulgures vermella
al bell fons de l'infinit.
(Cada estel és una abella,
en el rusc fresc de la nit.)

Rera les finestres vives,
totes profundes d'enyor,
passes amb llurs asprives
i amb ciris de tenebror.

ESTAMPES DE COLOR

FINESTRA CLEMENT

Finestra clement
que ara oberta enquadres
l'or trèmul del dia
i el meu pensament.

I cada matí
portes, oh finestra,
la joia d'ahir.

Quan la nit s'acosta,
ets la clara flor
que es marceix, clavada,
al si de la posta.

DIA DELS MORTS

Vénen, erts i crescuts,
els morts d'olor de rosa.
Arriben, blancs, amb els llavis eixuts
i la sina desclosa.

Obren les portes com planyívols vents
i fan l'estada freda.
L'alè glaçat dels morts
torna groga l'arbreda.

Sota d'uns brancs retorts
un estol d'infants morts
menja la fruita tendra.

Damunt la taula, avui,
el pa blanc s'esmicola com la cendra.

BODEGÓ

Amb boques roges les magranes canten;
s'apilen les cireres bategants
al bell fons de paneres que es decanten
i serven fosques, invisibles mans.

Hi ha tallades de síndria dins la plata,
com unes llesques de pa sangonent,
i raïms blanquinosos i escarlata
igual que uns flocs de claredat roent.

Pengen fulles verdoses que degoten
la dolçor autumnal dels fruits madurs.
Al fons del quadro les colors reboten;
hi ha sabors clares i pinyols obscurs.

DAVANT D'UN QUADRO D'HENRI MATISSE

Un peix vivent jau en la plata.
Brilla tèbia l'escata
i la pell d'argent bla
és blancor que s'escorre,
llum blanca que es desfà;
pell densa,
llenca de boirines
sobre la vibració de les espines.

I com una aigua pesant
i espessa vessa, suau, en la plata,
el peix de viva escata.

JORN

Jorn.
Candela blava.
Enyorança.
Fruit madur
dins el pit.
Boirina
i estelada.

UNA PLAÇA AMB SOL

Una plaça amb sol
és una font viva.

Un ocell volant
és punta d'esguard.

Un estel llunyà
és punxa d'espina.

A LA TEULADA, ELS GATS OLIOSOS DE LLUNA

A la teulada, els gats oliosos de lluna
juguen amb boles de fosc;
caminen deixondits,
presos d'un ardent tremolor.

Amb els lloms fulgurants de tenebra
els gats, a mitjanit,
clapegen, lleus,
el gebre
que escampa la celstia
sobre els amples ampits
de les finestres apagades,
damunt els ràfecs enrampats.

Els gats,
a les teulades,
esguarden
la troca atapeïda
d'un estel.

Llepen la negra mel
de la nit entumida.

DUC UN VESTIT

Duc un vestit
amb moixons eixalats
que regala una llum
d'arc voltaic.
Faig la cara
de mort.
Tinc el coll
empegat
i retort.
Ara estiro,
a mon grat,
infants que m'esguardeu,
enfarinat,
les cordes lleus dels vostres cinc sentits
i les sento, joïoses, als meus dits.
Quan avieu
l'ocell de la rialla,

l'ànima vostra balla
 sobre el palmell radiant
 d'aquesta mà
 que porto enfarinada.
 Els ulls, com diamants,
 faré saltar amb les mans,
 en fumosa cascada.
 I tot el vostre goig
 clouré
 dins mon paraigua roig.

ROSSINYOL

Rossinyol.
 Penges d'un fil blau
 i duus tèbies ales.

Bresca tremolosa,
 rosa de la branca.

Ets pintat amb or
 sobre el llenç de l'aire.
 Rossinyol
 que fas un cant d'aigua.

HIVERN

Hivern. Moixons blancs.
 So sec de campanes.
 Arbres de cristall.
 Claror de ventades.
 Cel damunt del cim
 com font corglaçada.

Espai cotonós,
tel subtil d'aranya.
Lívids viaranys.
Aigües desinflades.
Hivern amb els llums
morats a les cambres,
amb carrerons erts
i amb pujols de nacre.

MIRALL

Mirall
que tanques l'esperit
dintre d'un marc petit.
Armari tot obert
que en néixer el dia
penges als teus palmars
un clap de cel,
la taula i la cadira.

Quan passa un núvol d'or
el teu esguard s'entela.
Quan plou
et mulles, lluny.
Mirall,
ets un vidre que bleixa.

Quan passa un ocell fi
s'agita la teva aigua.

I brolles de la nit
el mateix que una veu
de ressonàncies clares.

SOBRE L'ESCENA ARDENT

Sobre l'escena ardent
hi ha una claror d'escuma,
una dansa de vent.
Carn rossa que perfuma
els vestits d'or i argent.
Enmig dels llums boirosos,
enyor resplendent d'ulls,
i braços vagarosos,
llavis de cor remulls.
Cossos lleus que s'allarguen
prims, punyents com un so.
Música de carn rosa
amb un sacseig de plor.

PLOU

Plou.
Tapa la finestra
l'eixuta cortina.
Dins les caixes tosques
dels rellotges, canten
hores fines, fosques,
amb la veu humida.
Plou, i penja al sostre
un llum que vacilla.
Els corredors foscos
duen a la nit
que, de pluja, brilla.

Als teulats revolen
ocells d'aigua viva.

A L'ESTEL D'UNA FINESTRA

Campana xica,
gota de mel.
Curulla pica
de foc de cel.

Bec de tenebra
il·luminat.

Llavor que enfebra
l'obscuritat.

EN VOSTRES ULLS SAGNA LA NIT

A M. F.

En vostres ulls sagna la nit,
s'hi mou un astre adolorit,
s'hi obren cristalls obscurs de rosa.

En vostres ulls, plens d'infinit,
hi ha el batec fi d'una veu closa.

El vostre esguard és pensament
i tenebror que s'il·lumina.

Duu veles trèmules de dol
la nau lluent de vostra nina.

ES DESPLEGA EL VENT

Es desplega el vent
amb alè de nacre,
despenja les aus

i les blavors altes,
 agita els teulats
 estesos com ales.
 Duu un ròssec feixuc
 d'arbres i façanes.
 Retorç els camins,
 els cossos decanta.
 Desvetlla en els brancs
 ocultes campanes.
 Fa caure les pomes
 enceses de l'alba,
 i truca a les portes
 amb veu de miracle.

COLORS

Rojor rodona de cirera!
 Punxa abrandada d'esbarzer!
 Escuma viva de crinera!
 Forment de sol sobre el carrer!

Fresc saltiró de qualque oliva!
 Branca que encén el ventijol!
 Trau sangonent de la font viva!
 Raïm inflat de vent i sol!

Pi vacil·lant de veu obscura,
 embolcallat d'un alè blau!
 Ocell que dalt del cel fulgura!
 Claredat àuria que s'ajau!

MARÇ

Tenen les comes el flameig d'un cant
 i els clars moixons, amb tremolor d'estrelles,
 clapegen l'aire del matí, cercant
 els tebis brins de les blavors novelles.

Es desglaça el cristall tibant del cel,
i l'ample finestral es desentela.
A l'ànima regala el darrer gel,
i l'aigua de la font, desfeta, bela.

Dins de l'amplària de l'espai lluent,
els moixons de volada lluminosa
sagnen ferits pels esbarzers del vent
dibuixant una ratlla remorosa.

El sol unta de mel les mans i el pa,
mes cada porta és encar malfiada.
Recomencen les branques a brostar
i és, cada brot, una espurna aturada.

INFANTS A LA PLATJA

Rodolen mesclades vostres carns damunt la sorra.
L'aigua i el sol us van posant lírics cinyells.
Margaret corre regalimant de claror humitejada;
pel tors li munta saba de mar.
Duu Gladys un brill marí damunt l'espatlla.
A Peggy, els ulls li couen d'horitzó,
vestida de cel fresc i d'ampla onada.
Vostres cossos, mesclats,
units per la marina sal,
per la blavor,
amassats
amb la farina trèmula de l'aigua!

SOBRE EL TÀMESI VIBREN

Sobre el Tàmesi vibren
unes ratlles calentes de sol ponentí;
una ratlla blava,

una ratlla groga,
una ratlla carmí.

Cordes de lira
raspades pel vent.
Cordes amples que tiben.

Els moixons
munten en les crestes de l'aire
i salten
pels cims
de minúsculs, invisibles turons.

CANTAL DE FANALS

La meua vida ha estat plena de cançons i de cançons
de cançons i de cançons i de cançons i de cançons
de cançons i de cançons i de cançons i de cançons

ELS FANALS DEL MEU SANT

(1935)

El meu sant és el meu sant i el meu sant és el meu sant
i el meu sant és el meu sant i el meu sant és el meu sant
i el meu sant és el meu sant i el meu sant és el meu sant

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Cançons i de cançons i de cançons i de cançons

Tenen en Leyda una Capella de sanct Jaume al carrer del Peu del Romeu: y es fama continuada de pares a fills, que lo sanct en aquest seu passat je posà allí. Y los minyons la nit de la festa del sanct, van ab llanternetes de paper ab llums: à las quals diuhen sanct Jaumet en memoria de la predicació que lo Apostol feu en dita ciutat.

HIERONYM PUJADES: *Coronica Universal del Principat de Cathalunya*. Barcelona, en casa de Hieronym Margarit. Any 1609. (Lib. IV, cap. VI.)

CANTIRS DE TERRA

A L'HORTA

A l'horta se sent
un camí que passa
i un molí roent.

A pleret s'hi ajaça
la blavor del vent.

El verd viu de l'horta
bull com aigua al sol.

El fi reguerol
duu claror somorta.

Hi ha claps d'oliveres
amb blanc alenar,
i sol a les eres
picades de gra.

MARIA DEL ROSER

Ara, Maria del Roser,
amb un selló dessota el braç
per la llangor del vell carrer,

portes un pas
d'aigua i de sol.

Duus sota el braç
enyor, batec de fontinyol.

Brilla, damunt la teva testa,
un càntir groc,
color de foc
com una mata de ginesta.
Traspua i branda
mentre tu puges l'esglaó
del carreró.

El teu coll nu,
tibant, s'abranda
amb una viva morenor.

Ton càntir duu,
al broc, alfàbrega encar fresca,
i és ple de bresca
damunt el tou de cabell bru.

Tens a la galta
gotes de sol.
Puges encesa, puges alta,
amb remoreig de fontinyol.

Pel carreró assolellat
voleien, blanques, les cortines
i guspiregen les codines
amb el cantell tot atzurat.

I vas pujant, pel carrer estret,
duent claror
de cantiret
i la frescor
del bru selló.

BOIRES

Boira per la plana estesa!
Penjolls d'ànima corpresa
a les obertes brancades!
Ombres de vibrant nuesa
que corren entrellaçades,
talment ones d'oratjol.

Boires que, pel corriol,
van amagant les rengleres
d'oliveres
amb llur espessa volada.
Oh boira tota amarada
de les candors del matí!
Llana escumosa d'anyell
amb la flongesa del lli!

Oli blanc damunt mes celles!
Boira que poses rovell
d'enyor sobre les parpelles.

ELEGIA A LA MOLA FEIXUGA

Consirosa mola,
rodola
feixuga.
Vés aixafant,
mola,
l'oliva poruga,
i unta't de l'ardor
que porta escondida
dintre la pell closa,
entre la carn viva.

Consirosa mola,
fes via,
rodola,
que l'oliva tendra
en acabar el dia
serà molla cendra.

CELÍSTIA

Un dens eixam d'estels escadussers
amb un afany il·luminat camina.
Un viu fulgor s'embulla pels rosers
i fumejant abriva cada espina.
Pels turons, uns estels pasturadors
donen lleus tremolors a la pineda
i davallen amb grogues resplendors
a cremar borrallons a l'àuria cleda.
Aquesta nit hem abastat estels
enyorosos a dins de l'ombra tova.
Sentim que són amunt nostres arrels
i que ara vetllen, vívids, els estels,
la solitud que en la foscor es renova.

HORT

A trenc de dia l'hort és encès de rosers,
mes hom hi aspira encara solatge de penombra.
En espesses rengleres s'hi aixequen uns xiprers,
on la nit ha deixat una brillantor d'ombra.

Em tanco dintre l'hort amb tot l'eixam de roses,
quan se sent bategar dins l'ombra el fruit madur,

a l'hora matinal, tremolosa d'aloses
dispersedes dins el cant del cel novell i nu.

A l'hort, s'hi aturen vius, balbucejants, els aires,
i es gronxen a les branques com uns fervents moi-
Giravolten, arreu, tot just nades, les flaires [xons.
i remoreja el blau desfet d'ocultes fonts.

S'aguditza la ratlla de la blanca sendera
i una ombra trencadissa de l'alt fullatge hi cau.
Ingràvid, sobre l'hort, el cel de primavera
despenja, lentament, uns flocs humits de blau.

RUSC

Un dens brunzir, com vent tancat,
roda pel rusc i s'hi regira
incessantment, meravellat
de sentir el freu d'una guspira
en la pregonna obscuritat.

TEULADES

Els teulats verds del cel,
blancs de sol,
acotats,
mes a punt
de fremir,
de lliscar.

Els teulats
esquerdats
per columnes de fum
musical.
Vers el sòl

decantats,
els teulats,
vessen cel
i vols d'aus.

FALZIES

Falzies rabents
per la pista blava,
que descabdelleu
la troca vivent
del cloquer, a l'alba.
Perseguiu, pel cel,
xiscladores, altes,
les molles vibrants
del pa blau de l'aire.
La vostra negror
llarga i fina sagna,
Porteu pes de cor
dessota de l'ala.

CAPVESPRES A LA VINYA

Al capvespre, a la vall, la vinya és grana
amb ceps de marbre i amb els pàmpols erts.
La remor dels ocells es torna blana.
Caminen per la vinya els aires verds.

El primer estel, obert d'ales, s'acosta.
Davalla el cel amb un obscur ruixim,
i creix dintre l'ardència de la posta
la grogor corgelada del raïm.

El viarany que la vinya travessa
té frescor viva de camí de font.

Rosega els pàmpols la blavor que cessa.
Es decanten els ceps, nimbats de son.

Els darrers carros, tots roents d'abelles,
cantant crepuscles i raïms collits,
travessen saldrocant terres vermelles.
Al cel hi ha pàmpols de vinyars marcits.

Mol harmonia fosca la vesprada
i, fina, roda amb aspes de llangor.
A la vinya, de posta embolcallada,
madura, gota a gota, la claror.

LA MEUCA ¹

Vibra, tèrbola, la Meuca.
Els seus sons de llum i sang
escalfen els vidres tendres
i davallen murs avall.

Colpeix portes i finestres
el boiram desconhortat.
La Meuca, com una ocella,
esmola el seu bec picant
als meus polsos neguitosos.

Els seus ressons, afilats,
es fonen dintre la cambra
a la flama dels miralls.

Ara, al llit, els llençols tenen
una lleu frescor de fang.

---

¹ Campana de la Seu vella de Lleida, que toca quan mor el bisbe o algun dels canonges.

EL LLUM DE GANXO

Al pastador,
a l'albada,
quan hi entra
una claror
mig vermella,
mig morada,
llum de ganxo,
amb la teva flama fina
daures, àvid,
la blancor
espessa de la farina.

A sol post
puges viu
del celler i del rebost.
Penjat a la biga tosca
fas claredat de raïm
i socarres el polsim
de la fosca.

A la sala
tens, oh llum,
tremolor tebi de nit;
fas un fum
de fruit cremat i endolcit;
poses toles
d'albor blana
a les parets entendrides;
a la mà de la germana
dónes fulgors beneïdes;
i t'abaixes
trèmul al fons de les caixes.

Entres, roig, a dins l'alcova
i deixes veure el llit pulcre
amb la gira

ben marcada,
com alçada
pedra blanca de sepulcre.

I quan, tard, ens adormim,
deixes, llum,
a damunt els nostres rostres
ta claredat de raïm.

ELS XIPRERS

Amb punxes de clau
els xiprers fervents
fan un camí blau,
ratllen els ponents,
esquerden els vents.

Vasos fins del llamp,
dols trèmuls del camp,
veus de la foscor.
Vénen de les nits;
duen, penedit, s,
una erta blavor.

Tiges dels estels,
alts xiprers, pels vels
de lluna cremats,
humits de les mels,
dels vespres gebrats.
Els xiprers dels horts
s'allarguen somorts;
són planys replegats,
bleixos de la nit
fins, coagulats:
ombres d'infinít.

NADAL

El pa de Nadal
és neu que fumeja.

Rera el finestral,
el jorn de Nadal,
de blancor fresseja.

Penetra, molsut,
el fred a l'estada.

És or remogut
la llar aflamada.

Revolen pausats
àngels d'àuries ales.

Hi ha nimbes glaçats,
flotant, a les sales.

Un rellotge es sent
caminar, amatent,
amb la passa forta.

Hi ha una ànima absent
rera cada porta.

SETEMBRE VERMELL

Carrers vermells de setembre!
Tines vessant claredat!
Tarda daurada de brisa!
Portadores fumejants!
Sol que escalfa
olorós i fermentat!

Les cabelleres onegen
com els pàmpols verdejants.
Totes les portes obertes,
els carrers i els finestrals,
tenen l'alenada forta
dels cups encesos del tard.

Hora de vinyes de rosa,
de vinyes guspirejants
i totes amorosides
en la dolçor de les valls.
Aturades, somnioses,
es desmaiien bategants.
Ara els raïms, entre els pàmpols,
són gotes de sol gemat.

CARRER A L'ALBA

Per les parets dels casals
baixa rou de campanades.

Les finestres, vacil·lants,
escumegen rossors càndides.

Pels esglaons dels teulats
rebota el cel de l'albada.

Ixen els primers infants:
s'amunteguen com les aures.

Duu el matí cresta de gall,
vermellenca, redreçada.

El carrer fa olor de fonts
i de pedres desvetllades.

S'obren les portes amb veus
imprecises, de mans balbes.

Passen carros degotant
tenebra espessa d'estable.

CLARA SOLEDAT DE LA CAMBRA

Ni sol ni vent:
només una remor de pensament
i el batec de la fosca.

Tan sols ones de nit
a la finestra tosca.

Només tot l'infinit
a la cambra tancat.
Tan sols aire corprès.
Només la soledat
amb el ble encès
i un ruixim desolat
d'obscuritat.

MISSA MAJOR

Les noies clares, dretes,
envoltades de ciris ihusoris;
sura l'encens damunt llurs fronts marmoris.
Els sants duen corones d'orenetes.

Hi ha rengleres de nins rossos de sol.
Té grogor de donzella cada marbre.
Darrera el finestral, el ventijol
remou la blana música d'un arbre.

S'agenolla la llum davant l'altar.
Fumeja la pregària i es mustiga.
S'agita el cant amb vinclaments d'espiga.
Arriba el vi d'un abrandat vinyar.

Hom gira els fulls espessos del missal
i en brollen olors vives d'assutzena.
Camina la campana matinal.
—S'allisa l'or brillant de la patena.

CIRERES DE JUNY

El fruit vermell que al cirerer fulgura
abrandarà mans i cistells,
serà frescor per als ocells,
gota lluent de claror dura.

Quan el nou fruit va madurant,
el cirerer, tot tremolant,
amb ales verdes l'arrecera.

Dins l'aigua fúlgida del sol,
enmig dels vels de l'oratjol,
salta, rodona, la cirera.

INFANTS AL CIRERER

Sobre el brancatge hi ha un revol d'infants.
Cel amunt, l'ocellada
obre un camí melangiós de cants.
Lluu la cirera per l'esguard gronxada.
Munten, alt, els infants.

Avideses de mans
 per a copsar la vermellor sencera!
 Les fulles es remouen verdejants
 vora el batec agut de la cirera.

LA PLUJA

Plou densament i plou seguit.
 L'aigua s'afanya tot fent via.
 Ara, amb la pluja, l'esperit
 es torna fang de melangia.
 L'aigua fa cordes de neguit;
 deixa per terra un so marcit
 i una sentor de claror forta.
 La pluja clava lleu sos claus
 d'enyorament, aguts i blaus,
 a la pell viva de la porta.
 A dins dels tolls, al nostre entorn,
 jau nostra joia diluïda.
 La pluja, espessa tot el jorn,
 duu una alenada pressentida.
 Mes l'aigua cau sense voler
 i fa sensible cada sostre.
 Ben delerosa d'un recer,
 camina blava vora nostre.

PRIMAVERA A L'ERMITA

Amb tecles de neu
 l'harmòniem regala.
 El cel blau arriba.
 A l'altar, la creu
 se sent fusta viva.
 Entra l'aire nou

i els colors remou
dels llirs de la gerra.
Els sants, de bell nou
tenen l'esguard tou
i la carn de terra.
Al mur es desglança
la finestra estreta.
El sol d'abril passa
amb mirra desfeta.
El vetust altar
dóna or, reïnes.
Silenci es desfà
com les teranyines.

ELS LLOPS I LA LLUNA BLANCA

La fam dels llops és nodrida
de fred i de lluna blanca.
Per les brancades els núvols
pengen llur humida llana.
Uns mastins de roca nua
escometen la llopada.
Al cel, vívides, tremolen
runes de pletes llunyanes.
La fam creix com les fogueres
de la celístia argentada.
Porten anyells a les nines,
els llops, aquesta nit aspra.
Senten, corglaçats, l'ardència
de fam desperta a les barres.
El vent té una flaire seca
de brancades despullades.
El fred rosega les hores,
que trontollen totes balbes.
Els llops, famolencs, udolen
amb un so vermell que esglaia.

Flairen uns brins de crepuscle
llops de cues enrampades.
Ara duen l'alta lluna
a la boca, esbocinada.

AIGUA DE POU

Amb un feixuc revol
munta del pou, curulla, la ferrada,
vessant aigua de sol
que té frescor de claredat glaçada.
Emplena l'aigua el got de guspireig
i ens posa als llavis sabor lleu de terra,
i encén amb son fresseig
l'argila de la gerra.

VILA EN FESTA

Arriben carros auris a la vila
tots fumejant, encara, d'horitzó.
A la placeta cada arbre refila
bressolat per l'alè de la claror.
El dia amb picarols pels carrers balla
i ens corona de joia amb sol i crits.
Per l'aire roden cèrcols de rialla
i els estels se'ns escapen, vius, dels dits.
Hi ha efusió de flautes i cornetes
i nins de llum serena pels teulats,
i una ardent melangia d'orenetes
i, a la fira, uns ninots esgarriats.
S'estenen ufanosos els domassos
i degoten colors vermells i verds.
Hom veu focs de blavor, feliços, grassos,
i una alegria de balcons oberts.

PICANT PEDRA

Sota l'escarpra la pedra s'irisa;
sota el cop de l'escoda dringa i cruix
i va desfent-se llisa
i perd l'aigua compacta del seu gruix.
Quan el punxó la trenca
fa una pregona, polsinosa veu,
i, en saltar, cada llenca
esquitxa tota fresca com la neu.

VOLEN ALTES LES FULLES DE CLAROR

Volen altes les fulles de claror.
Cruix la tendror
dels arbres.
Les aigües, a l'estany,
tenen la tibantor
fina i freda dels marbres.
Deixa la mà del vent
a cada fruit madur,
ditades vermellenques.
Ressona llargament l'orgue del cel
i hom veu tot un neguit de fulgors primerenques.

CAMÍ DE LA MARIOLA

Un verd humit d'oliver
colora tota la tarda.

Un fum blau de formiguer
amara el cotó de l'aire.

A dins de l'hort hi ha un xiprer
opac i dur com un marbre.

A cada banda els bancals,
amb la ufana desplegada,
pugen, fins, en esglaons.
La terra té un toc de sarja.

CARROS

Els carros curulls,
estirats pels vents,
s'allarguen,
s'arrosseguen,
lents.

Envoltats dels brucs
blancs de la polsina,
els carros feixucs
roden pels camins,
llunyania endins.

Amb flocs d'horitzons
i amb afany avancen
saltant els graons
lluents de la tarda.

Llurs rodes cansades
cruixen amb esglai.
Hi ha una flaire errant
de posta i d'espai.

L'HORA DE NEU

La neu
que cau, arreu,

colga l'avet,
colga la lluna
a la muntanya.

La neu
té resplendors
mudes de veu.

La neu
davalla lleu
fins a l'entranya.
Fa blancs els dies
i els camins
i m'emblanqueix de dins.
Fa vacillar, viva, la llar.
Deixa al trespol
un borriçol
de llum glaçada.

L'hora de neu
roda pel freu
enlluernada.

MOIXÓ

Ara el moixó refila, gai
de viure, verd, lluent, entre el fullatge,
tancat en el fanal del cel en romiatge,
resistint l'avidesa de l'espai.

CREU DE TERME

Sobre el turó s'aixeca viva
la creu de pedra sangonent

amb cada braç que recte tiba
clavat al cel amb claus de vent.

La palpen mans entenebrides
de cansament i soledat.
La pols escura les ferides
que duu, despertes, al costat.

Va emmorenint-la el romiatge
del gran silenci bategant.
La densa olor del sec herbatge
grata sa pedra panteixant.

CLARES OLIVERES

Clares oliveres
d'argent ensonyat!
Les boires primeres
us han aflamat.

Tremolor del branc!
Vivor de l'oliva!
Clapeja el jorn blanc
el vol de la griva.

Arran dels camins
de brillant nuesa,
la grisa tendresa
dels olivers fins!

A TRENC DE MATÍ

A trenc de matí
s'encén la sendera.
S'alça cada bri
d'herba a la magera.

Fumat de la nit
ix el fruit de l'ombra.
L'albada amb un crit
la tenebra escombria.

Passa el rieró
sota el pont del dia.

Ran del senderó
fa salts de blavor
l'aigua que fa via.

CEMENTIRI

Sobre el planell hi ha el cementiri.
El jorn fa ardent olor de ciri
i el cel és marbre vellutat.
Entre el rocam hi ha tombes nues,
i els vells xiprers de blavors crues
tenen uns claps de sol glaçat.

Vibren les creus dintre aquest clos
i hom colga un clot amb terra blanca.
Cruix, a la vora, com un os,
la melangia d'una branca.

Damunt les lloses entumides
van passant ombres de moixons
com martellades, abaltides.
Són els ocells, als horitzons,
petites flames esculpides.

Jauen els cossos, grocs i erts,
sota l'aspror de cada llosa.
Dins uns sepulcres entreoberts
es mou la fosca vaga i rosa.

BITLLES I CÈRCOLS

The child is father of the Man.

WILLIAM WORDSWORTH

EL MOLINET DE VENT

Ara torno de la fira.
 Duc a la mà
 un molinet de vent,
 roda vermella que gira.
 Molinet d'aspes dolces,
 rosa roja, guspira.

Roda, roda,
 molinet,
 a la mà;
 roda roig,
 roda dret,
 amb el goig
 de les aspes entendrides,
 que ara l'aire
 es mou dret
 i cantaire.

Roda, roda
 a la mà
 amb un fresc alenar,
 oh molí
 vermellós,
 consirós!

Cabdella
or de sol.
Brunz, molí,
amb el dens brunzir
de l'abella.

Roda, roda,
amb les vives colors
del jorn clar;
tendre estel,
roda fresc,
roda viu,
a la mà.

A ESTUDI ELS BANCS SÓN VERDS

A estudi els bancs són verds.
Hi seuen uns infants que fan brandar les cames,
amb els llibres oberts.

La llum és mel i vi a la minestra.
Hi ha un rellotge arrupit en un recó.
Un sant a la paret aixeca la mà destra.

Hi ha un cel picat d'ocells i amb uns lleganys
de claredat humida.
A la pissarra els nombres són uns tanys
de fi color de cendra.
Finestra enllà s'albira
una teulada tendra.

La paret té blancor extasiada.
El sostre és tot fumat de melangia.
La mar, al mapa, es mou enjogassada.

Al bell fons del tinter
 hi ha ninots, veles blanques.
 Les hores, al jardí,
 salten, lasses, les tanques.

JORN DE PROCESSÓ

Jorn de processó.
 Duc un vestit blanc.
 He deixat a casa
 tots blancs els miralls.
 Quina viva joia
 l'anar carrer avall
 duent la fulgència
 d'un ciri a la mà!
 Hi ha claror de noies
 als balcons més alts!
 Porten bruses roges,
 jo duc vestit blanc.
 El ciri il·lumina
 l'esperit infant
 i a la mà encomana
 tremolors de flam.
 Els sons de campanes
 són ocells daurats.
 Els brots de ginesta
 posen sol fragant
 a damunt del tàlem
 encensat de blau.

De nit, en ma cambra,
 dins l'obscuritat,
 veig files de ciris
 amb flam vacil·lant
 —rosaris d'estrelles
 que van caminant—.

LES OMBRES QUE M'ACOMPANYEN

Pels murs de la cambra fosca
unes ombres s'allargassen,
amb nocturnes transparències,
degotant, fumoses, càlides.
Salten per unes finestres
ombres amb dents esmolades.
Es treuen i es posen vestes
fragants de fosca irisada.
Del fons de la nit arriben
eternament renovades.
Oculten estels verdosos
a dintre llurs sines àvides.
Vora meu fruiten les ombres
amb espurneig d'estelada.
El cos esdevé retina
entre les ombres que em palpen.
Fent ganyotes doloroses
pengen, tot desfent-se, a l'alba.

NIT D'INFANT

Coixí de neu, frescor al front i als llavis!
Blancúria de llençols al pensament!
La cambra es gronxa com un clar navili
enduta per l'oneig d'un son d'argent.

ALBA D'INFANT

Apunta el jorn. Cada rajola és freda.
Al celobert, hi lluca un llum perdut.
Damunt la taula, una alta espelma crema.

Hi ha un caliu blanc de lluna
 a l'amplada del cel
 i s'obren les remors amb joia fina d'aigua.
 Baixa pels murs un degotís de mel.

CELOBERT

Baixen al celobert ocells perduts,
 i s'hi escampa, rabent, llur claror obscura.
 Revolen, en eixam, vidres eixuts
 a les finestres altes. Una impura
 sentor de flor de test, lenta, s'enlaira.
 Estesa ací i allà, la roba humil
 fa una groguenca, apegalosa, flaire.
 D'una finestra estant, un clar minyó
 avia en l'aire fressejant d'abril
 les flames d'unes grues d'ihusió.

ORACIÓ A L'ÀNGEL DE LA GUARDA

Vetlla'm amb la teva neu
 i amb els teus vols de silenci
 fins que l'alba nova llenci
 el crit de la seva veu.

Com que la fosca esborrà
 els plecs de la teva vesta,
 brodada amb or de ginesta,
 fes que jo els senti a la mà.

La quietud de la nit
 em glaça cada sentit.
 Finirà l'obscura via?
 Temo caure en l'infinit
 i no veure més el dia.

Planta a l'entorn del meu son
la blavor d'una pineda.
Estronca amb el dit la font
d'aquesta obscuritat freda.

Guareix la negror del cel
posant oli a cada estel.
I, en ésser demà al matí,
que sigui el teu vol fidel
un fresseig blavenc de pi.

PESSEBRE

Davallen els moixons del pensament
damunt dels brancs a picar la farina.
Tinc les mans blanques de tocar anyells.
Porto cristalls de rius a cada nina.

TARDA DE DIJOURS

La tarda —cèrcol viu— roda pels plans
i ara és tota animada de senderes.
La tarda rossa és plantada d'infants.
Les pedres pels camins són diamants.
Hi ha pilotes de llum a les rieres.

EL CAVALL DE CARTÓ

A cavall
d'un cavall
de cartó,
aturat, jo, minyó,

feia via.
 Pressentint l'horitzó,
 el cavall de cartó
 es delia.
 A la cambra el trevol
 es pintava de cel.
 Trist el sol
 en el mur feia mel.
 Vorejava una serra —la cadira
 al vell mur adossada—.
 Oh planell de la taula que gira!
 Blau caminó de l'estampa penjada!
 Amb son trot el cavall
 tarda avall
 aixecava
 polseguera
 de goig. Flamejava
 la crinera
 del cavall de cartó.
 Jo em perdia, minyó,
 dintre la llum de la lleu polseguera.

LA POR

La por alça als teulats les negres teules,
 escampa per la cuina el fum del foc,
 menja a l'armari panellets i neules
 i a les cambres s'endinsa a poc a poc.
 Fa gestos apagats i mansa calla
 devora el nostre llit;
 amb la fosca es baralla
 i fa batre les portes de la nit.
 Amatent, foragita
 la calma del recó;
 presa d'enuig, de tant en tant es gita
 fent grosses riallades de foscó.
 La por tota vestida

amb túnica de fum,
que apar que ara ens oblida
bufant el flam d'un llum,
tossuda, fina, truca
a la blanca paret
i consirosa lluca
pel passadís estret.
La por s'amaga rera les cortines
amb aspres tremolors.
Passa amb les lluïssors, negres i fines,
dels mosquits brunzidors.
Mou la feixuga porta
que en el silenci cruix.
Té una alenada forta;
fa una ombra sense gruix.
La por, arreu, belluga:
la nit l'exalta i bruny.
La por, tota poruga,
que amenaça, indecisa, des de lluny.

EMOCIÓ DEL PRIMER ENAMORAMENT

L'aire és amorosit de pensament
i frega el front com una flor desclosa.
A cada mà, s'hi bada un fruit fulgent.
La carn es mou entre velluts de rosa.

PALS

Oh els pals drets i torts
que es fan companyia
espessos, somorts!
Oh els pals que fan via
nus i desvagats!

Oh monotonia
d'estar arrengrerats!
Emplenen la tarda
feixuga d'enuig.

(Fa pals de basarda
la claror que fuig.)

Pàgines iguals,
tristes, sens ninots.
Dos, quatre, sis pals
trepitjant gargots.

L'ENDEMA DE SANT SILVESTRE

Ja clareja. Les bruixes han fugit
i han deixat les parets tacades de desvari.
Fulguraven llurs mans, a mitjanit,
amb brillantor de glavi.

Duien mantells de núvols moradencs
i trenes socarrades.
Han rossegat, a l'entorn del meu llit,
rams d'estrelles corcades.

Esquinçaren la viva teranyina
del vidre del balcó.
Hi ha olor de lluna i malva
al fons del recambró.

ROSADA I CELÍSTIA
(1949)

OCELL I FINESTRA

OCELLS EMIGRANTS

¿Quins bleixos vius de freds llunyans,
quines neus invisibles,
us foragiten, bells ocells errants?

Deixeu teulats encara plens de sol
i campanars amb campanes calentes.
Passeu, talment un riu d'onades lentes.

Es fon el vostre vol
i roman, com un rastre, aquell esglai
de la buidor pregona de l'espai.

EL LLIR I LA PLUJA

A l'hort plou.
L'aigua cou.
Un goig nou
ens soplujà,
i tu i jo
fem olor
de cel fresc
i de pluja.

Ple de vesc
de sol bla

el llir puja.
 Oh el perfum
 que el llir fa
 sota el fum
 de la pluja!

LA TAULA PARADA

Palpa els gots, oratjol,
 i remou les tovalles!
 Oh pa! Talment un sol
 a la taula davalles!

Oh pomes, amb perfum
 difús, als plats de pisa!
 Oh oliva molla i llisa!
 Oh taronges de llum!

Porta'ns aquell caliu
 vaporós de fogó,
 oh brou bullent d'un viu
 i greixinós olor!

Cel d'encís hivernal
 amb ors clars de retaule:
 deixa'ns damunt la taula
 uns grans eixuts de sal!

A U R A

Ens porta l'aura cels desfets;
 regira, al bosc, les harmonies
 dels verds molsuts, dels ors secrets.

Duu tremolor vivent de plor
i regalima com la bresca
damunt el flam de cada flor.

I fa tornar, com els ocells,
totes sonores les muntanyes.
Sembra blavor pels alts planells
i mou, com l'aigua, jones i canyes.

XUCLEN EL GOT LLAVIS DE LLUNA

Xuclen el got llavis de lluna.
Got onejant de vi novell,
amb or de nit i blau de pruna,
bullint d'olor com un clavell.

PRIMERIES D'HIVERN

Encenguem l'esperit! Barrem la porta!
Hi ha angoixa de blancors a la paret.
Penetra als vidres una llum de fred.
Del celler puja una bravada forta.

Se'ns corglaça la son al fons del jaç.
Brilla al quinqué la flama enfredorida
i s'entela l'espill. Fumeja, al vas,
la llet calenta ara mateix munyida.

A la llar ens escalfa un bé de Déu
de fulles enrogides i tions;
hi crepiten les pinyes de pinyons.
Cau a muntanya la primera neu.

Dóna caliu de cor aquest pa nostre.
 Hi ha, al casal, un silenci radiant.
 Al rebost enfosquit, de tant en tant,
 una poma macada cau del sostre.

AQUESTES FLORS QUE VIUEN TAN ENDALT

Aquestes flors que viuen tan endalt,
 al flanc de la muntanya i al cim,
 hom les creuria pures flors de cel
 que tenen fils de lluna per arrel.

En veure-les tan gràcils, jo diria
 que la Verge les cull a trenc de dia.
 Tenen un goig alat i un blau molt breu.
 De nit es gronxen de celístia plenes,
 humides de la gràcia de serenes
 i són un bleix de Déu
 allà en la solitud de les carenes.

FLORS BOSCANES

De bon matí,
 sota el fanal de clarianes,
 sentint el frec del ventolí,
 que fan de bon collir
 les flors boscanes!

Aletejants,
 al peu dels sants
 i al teu gipó
 que ara esbatanes,
 faran olor
 d'ombra i fontanes.

Violes xiques: degotim
de llunes blanques!
Or tremolós, blau tendre, prim,
de flors boscanes!

CLAM DE LA TERRA ASSEDEGADA

Oh cel d'agudes blavors,
fes tornar pluja el teu vidre!
Dins mes entranyes ardents,
aigua, com un cor regira't!
La meva set s'ha fet cant
gronxada per llunyanies.
Sota la fulgor del sol
xuclo les aures errívols.
Sempre cel, només blavor
sobre la meva pell viva;
tan sols batecs, cruiximents
de pedres desentumides;
amples, aspres soledats
i vents de veu endurida.
Cel amunt, esbarts d'ocells
de negrors envidreïdes!
Aigua, davalla rabent
amb tes mullades guspines!
Diuen set tots els ullals
de la meva plana grisa
i l'aspror densa dels rocs
i l'or fos de la polsina!
Oh els rius de silenci espès,
d'alçada eixarreïda
que palpen àvidament
alzines d'escorça lívida!
Cau pluja! Cel llunyedà,
desfés-te en aigua infinita.

PI, QUE T'HE PLANTAT

Creix, pi, fes-te ben gran,
 arrapa't, ben fidel,
 al tros de terra on creixes
 i al teu bocí de cel.

Creix, fill, amb sol i neu,
 corprès de blau, boirós
 de l'auri perfum teu.

Puja rodó, lluent,
 i digues les paraules
 que ja t'ensenya el vent.

TEST AL BALCÓ

Quines flors de vent
 al test bonyegut,
 i quin verd content,
 quin vermell molsut!

Hi ha terra de cel
 dins el test encès
 i amara l'arrel
 amb son blau espès!

Com s'enganxa al verd
 un cant de moixons!
 Oh test auri i gerd
 regat d'horitzons!

Hi sura un perfum
 de vent i de blau!
 Oh el pètal que cau
 rebregat de llum!

CUINA PAGESA

A la cuina la penombra
té la sabor de fums morts.
A dins de l'armari l'ombra
devora pomes dels horts.

El ventall de palla alada
foragita malvestats.
La cadira foradada
serva el son vivent dels gats.

Allà a l'aigüera s'escola,
a poc a poc, la foscó.
Rondineja la cassola
abrandada de sentor.

Al plat entelat de fum
brilla la blancor d'un ou
i fa una clapa de llum
el setrill ple d'oli nou.

El flamareig inquiet
de la llar blaveja i grana.
Ara la nit s'encomana
la blancor del pa i la llet.

El rellotge es mou amb una
fressa de revol d'ocell
i cauen dins el gibrell
gotes pansides de lluna.

ALTA MUNTANYA

Cap al cim, per un aspre viarany,
llum sorda d'aigua i de rocam ens mena.
El cel, tot escampat a la carena,
és fet de fulla nova i d'or d'estany.

Ran mateix de l'abisme el pi fidel
fa foc, al sol, i aroma ben madura.
Duem, pendís amunt, feixos de cel.
L'aire ve esquerp i remorós d'altura.

Revola la miloca, fuig l'isard.
Ens enfonsem en tous de solitud,
i ens sobta la claror de cap al tard
que estava les colors del cim agut.

Olor de cel, de fulles, goig de vent!
Herba migrada a la coma cendrosa!
Topa amb els rocs, s'estimba clamorosa
la claredat abrupta del torrent.

MAGNOLIERA D'ALBATÀRREC

Abastes, al teu clos,
el cel i les serenes
amb la polpa de lluna de tes flors.

Corpresa de perfum al blau t'ofrenes
velada de silencis opalins.
L'aire, al teu vol, de pol·len viu emplenes;
alens d'or t'anuncien pels camins.

Entre tes fulles ertes
fas les teves blancors, a poc a poc;
mig closes, mig obertes,
totes les torra un invisible foc.

LES OLIVES

Verdeja el fruit opac de l'oliver
en l'aire remogut de tords i grives.
En la fredor grisenca de gener,
fareu oli calent, llises olives.

Untareu d'or les pedres del molí
i cremarà vermell en llànties vives,
el ble, tot amarat d'aquest diví
oli ros, oli blanc que feu, olives.

El vostre suc espès omple la pica
que té lluors daurades d'un espill
i es corgela a l'hivern de mica en mica
i llagrimaja al vidre del setrill.

SAÓ

La terra s'infla de cel remullat.
Branda, el jorn, encallat.
Els horitzons mesquins
s'han fet fang regirat.

Lentament pels camins
s'aixeca un baf terrós.
Darrera l'om espès
el sol es pon fangós.

S'enfonsa a terra el pas.
Cada llavor s'ha encès
dins el bancal tot gras.

PRESENTIMENT DE L'ALBA

Ja l'òliba es remou en la foscó
tota picada d'humitat de l'horta;
penja l'entranya de la lluna morta,
degotant, groga i roja, a l'horitzó.

Els rierols cap a l'albada enduts
 blanquegen, en la fosca, enmig d'arbredes.
 Llueu els còdols com estels caiguts.
 Les ramades groguegen a les cledes.

Oh nit bullent, tenebra cristal·lina!
 Silenci que s'eleva com un fum!
 Ara, darrera l'ombra, s'endevina
 l'alterosa muntanya de la llum.

CLOQUER A LA FINESTRA

Cloquer badat,
 apuntalat
 per tramuntanes!

Cloquer aixecat
 pel so encrespat
 de les campanes.

Cloquer eixalat,
 bullent de cel,
 al sòl clavat
 com una rel!

LA MASIA EMBOIRADA

Boira als vidres, al cup, a l'establia,
 talment l'alè glaçat dels bens, dels bous;
 boira al jaçot i a la pallera humida
 i boira als ponedors que vessen ous.

Cuina tota emboirada, boira al forn,
 als veires del palmar i a la pastera,

i boira, com l'encens, tot a l'entorn
de la Verge damunt la calaixera.

Boira aturada i tremolosa al sostre!
Nit blanca, polsinosa de sol blanc!
Boira que ens frega el cos, que ens menja el rostre
i puja pegallosa del barranc!

EL FUM DE LA LLAR

Arbre fràgil sense arrel,
furgues dins el blau del cel;
de cap t'esfulles. Oh fum,
mut en l'aire, negra llum.

CAMÍ POBRE DE MUNTANYA

Amb petges de cel
i magres timons,
lluents de l'eixut
cridar dels moixons,
davalles ossut,
groc com el forment
i amb flaire de vent.

CANÇÓ DEL TIMÓ

Polsós de terra,
a un flanc de serra
visc arrapat,
pel flam del cel
fins a l'arrel
escarbotat!

Faig una llum
grisa de terra.
Dono perfum
eixut de serra.

Duent colors
de solitud,
tot tremolós,
lliurant asprors
al vent hirsut,
visc encrespat
al pedregós
flanc del serrat.

CANÇÓ DEL FANAL DE LA CANTONADA

Fanal de la cantonada
que fas llum de sol pansit,
blanc i mullat de rosada,
febrós de febre de nit.

Com t'engoleix d'hora en hora
la fosca espessa que bull,
però tibes a la vora
de la nit com un escull.

Clapes de claror somorta
empegues a la paret,
i m'esperes, a la porta,
despullat, trèmul de fred.

L'obscuritat s'amuntega
al teu entorn, oh fanal!;
la flama tota es rebrega,
rovellada, al cap del pal.

MUR EMBLANQUINAT DE L'HORT

Al llarg del mur
fan un atur
el sol i l'aire.
Oh mur pastat
amb viva flaire
de sol gemat
i amb terra d'aire!

Al mur rasat
pel cantussol
del rec, pel vol
viu dels pardals,
el sol traspua
damunt la nua
blancor de calç!

LLUNA VELLA

Tot fent fumerola
de pàlid caliu,
la lluna d'estiu
es desclava i vola.

Duu feixos calents
daurats de ginesta,
i avança feresta
pel camí dels vents.

Oh lluna a les mans!
Lluna a la garriga!
Arestes vibrants
de lluna a l'espiga!

Amb roig de cirera
i groc clar de llet,

la lluna ara ha fet
la nit primavera.

De cop s'han tornat
les ombries blanques.
La lluna ha penjat
llençols a les branques.

Dins el cor estret
s'encabeix sencera,
la lluna de cera
amb el seu calfred!

VELA BLANCA

Fes-te vela de cel,
oh vagarosa fita!,
i arrenca't amb la rel
de l'ona que crepita.

I pesca, amb xarxes d'or,
les llunes estimbades
i el sol vermell que mor
en aigües despintades.
Vés d'aire proveïda.
Encén fanals de sol
per si es fongués el dia
rera del blau lluent
i el mar s'estengués sol
sense platges ni vent!

LLUM DE TERRA

En un cel d'orenetes i falzies
punxat d'arbres aguts i de cloquers,
el sol hi bat joiós i maura els dies.

Hi ha un escalf polsinós dins els graners,
i als balcons, claredat de carderoles,
uns vidres fulgurants i noies soles,
i cortines blavenques d'oratjol.
La plaça és tota de colors cofoia.
Fa l'alfàbrega olor roent de noia:
duu taques blanques i llisquents de sol.

Al riu hi ha cel feliç. El cirerer
té vermellor de posta i d'alba viva.
Entre el boiram, a l'hivern cru, l'oliva
tremeix, tota mullada, a l'oliver.

Bru i amb una bravada de celler
que ens sobta en la foscor de cada porta,
fa marrada el carrer;
hom diria un camí tot fresc de l'horta
on passen carros lents en romiatges,
amb recapte del tros i amb or de boll
i que, de tant en tant, trenquen miratges
de l'aigua que blaveja dins el toll.

I la terra que xucla ombres de morts
com l'aigua ardent i fosca de la pluja,
dóna llum de raïm als ceps retorts
i verdor fresca a l'arbrissó que puja.

CEL ROMEU

¿On van els cels tan lluminosos
per no sé quins mestrals enduts?
¿On van florits, tan olorosos,
amb flonjors clares i amb velluts
rasant els cims i les arbredes?
¿Per quins camins, a quines cledes,
eixos ramats de porpra i blau
van deixondits, dintre la pau

inacabable de les hores,
deixant escumes a les vores
i al pit solatge espès de llum?

¿On van talment un auri fum,
amb remes de sol, amb amples ales,
densos de goig, humits de cales,
amb majestat de cants i d'ona?

Oh cel que s'alça i que s'afona!

ÀNGELS CREPUSCULARS

Àngels, brises corpuses, en l'espai,
a les carenes i a la mar tranquil·la!
Llangor d'àngels al blau! Oh giravolts
ran dels cloquers dispersos de la vila!

Diluïts, encarnats en resplendors,
els àngels joves de cent mil colors
fan al bell cim del cel una rotllana
i, aconseguint-se ingràvids en la plana,
menen foc d'or a la verdor del blanc
i puguen fets deliri de fum blanc!

PRADES ALTES

Que us sobti, vaques, aquest verd
de les prades tan gerd,
i l'ample espai
damunt les serres, mai
com avui tan obert
i amb un aire de prades tan verd!

L'herba fresca que arreu,
ara, vaques, trobeu,
és ungida de cel,
bona fins a la rel.

Deixeu penjar els braguers
com, el cep, els raïms.
Que el sol ponent us caigui en regalims
pel coll i per les anques.

Als estables feu cap,
tot abaixant el vostre cap,
vaques rosses i blanques.

LA VELLA

D'un mes ençà que hom no la veu enlloc,
ni rera els vidres ni devora el foc,
la vella que s'asseïa a l'escaleta,
agradada de llunes i moixons.
Ha fugit com un xiscle d'oreneta.
S'és perduda potser pels carrerons
o s'és fosa en la boira de la pleta.

EL QUINQUÉ

Damunt la taula,
roig de ta llum,
trenes la falla
de flama i fum.

Et ceneix l'ombra
que et fa glatir.
Llum i penombra
fas en florir.

(La fosca tiba;
al carrer plou.)
Ta flama viva
és bleix i rou.

(A la pantalla
traspua el sol.)
Ton flam davalla
i puja sol.

(Hi ha al finestró
fosca mullada.)
Llum, fas olor
d'aigua cremada.

RELOTGE DE LA NIT

El pèndol mogut
per un vent eixut
i vivent de fosca
es gronxa golut
dins la caixa tosca.

El rellotge pasta
ressons sense atur.
Les hores embasta
amb un fil obscur.
Es mou cada agulla
menada pel dit
negrenc de la nit.

RELOTGE DE GOLFA

S'han estimbat les hores mortes
dins el rellotge de paret,
i les agulles, primes, tortes,
s'han aturat, grogues de fred.

Dins de la seva buida entranya
on es floreixen sol i gel,
fila el silenci, com l'aranya,
el tremolor grisenc d'un tel.

Pintat de pols de blau i lluna,
corcat de sons, penja retut.
Sempre assenyala tres quarts d'una
sota el boiram del vidre brut.

ELS CARROS ETERNS

Carros lents, pelegrins
per la ruta fidel,
obren solcs, entre pins,
pugen costes de cel.
Troben closos hostals
i petges de rabosa.
De nit duen fanals
d'una llum polsinosa.

¿On faran un atur
aquests carros d'atzur?
¿Arribaran a lloc
un dia a poc a poc?

Vénen lívids pels plans
amb seguici de cans
i curulls de buidor,
rossegant la tristor
dels dies i dels pins.

En veure'ls pels camins
dels estius, dels hiverns,
sol i pluges endins,
semblen carros eterns.

JORN NEVAT

El jorn blanc de neu es lleva.
Blanc bullent, bellugadís!
Rera els vidres, quin encís
de veure que neva i neva!

Cau la neu sobre els fogons,
i dintre la pleta aspriva
s'enganxa morada i viva
a la llana dels moltons.

Goteja la neu al blanc.
La cortina s'encarcara.
Totes les campanes, ara,
matinen amb gipó blanc.

Clapeja aquests caputxons
de les dones, la nevada.
Es pregunten els moixons
si cau pa damunt la prada.

LA GUINEU

Lladra el gos.
La guineu,
tan vivent
de rojors,
va corrent,
travessant
el conreu
ennegrit,
amb els ulls
plens d'agrors
de la nit.

VOLADA D'OCELL

L'ocell a la fontana beu cançons
d'aigua d'estiu; després, joiós s'enlaira;
menja cel desgrunat; pels branquillons
pica la fruita fumejant de flaire.
Revola cel amunt. Canta corprès
de l'aigua de la font, del verd espès,
i cerca les blavors i l'aura eterna.
Com ditada de cel es posa al blanc,
blaveja als pins marins, rasa el barranc
i d'espai escumós tot s'enlluerna.

Els cants joiosos, amb regust de fruit
primaveral, ressonen dintre el buit
de l'ànima i del cel. Encès de so
puja l'ocell amb un desig de flor.

LA PLUJA EL SÒL CAVA

La pluja el sòl cava
per a fer-se un jaç.
No sé quina saba
abriva el cos las!

L'aigua escadussera,
quin oli que posa
a la polleguera
de la porta closa!

Furga, arreu, la pluja
igual que una rel.
Del sòl mullat puja
la frescor del cel.

Quin viu tremolor
de sostres i escales!
Oh pluja — moixó
que remou les ales!

Com vessa vibrant
un gerro a la cambra!
Hora fina d'ambre,
als vidres, dringant!

La rosa plorosa
es desfulla al trau.
Oh pluja olorosa
vestida de blau!

MAGRANA

Magrana d'or, lluna fendida,
fruita rodona, espurnejant,
llum esclatada, envidreïda,
clapa de posta degotant!

AL JAÇ

Arriben homes lassos; un a un
es desplomen de son, a la pallerà.
Duent als ulls uns brins de la darrera
claror de la vesprada, fan un munt
de penombra vibrant. Uns cauen de genolls,
d'altres s'ajacen, punxats de rostolls,
dormiten oblidats de l'alta nit
respirant tenebrors, lluna olorosa.
Cada home estès, esblanqueït,
mastega lentament la son polsosa.

CAMINADA

A dalt del pla,
que alat, que encès,
el caminar!
El pas, quin so
ingràvid fa
pel tou espès
d'herbei, al pla!

L'aire hi és bo,
fresc de perfum.

Als ulls hi ha llum
de bruc en flor!

L'ESTANY I EL CEL

Uns peixos neden pel cel enfonsat
en l'aigua de l'estany compacta i muda.
Blavor de dalt, tot d'un plegat caiguda!
El cel amb ones denses estancat
giravolta amb la seva immensitat
i clava dins el llot la rel molsuda
i vermellenca de la tempestat.

OCELLS AL FOSSAR

De rams de cel les tombes són curulles
i els ocells que pasturen al fossar
se'n puguen dalt dels arbres a cantar
cançons vives i fresques com les fulles.

Salten enjogassats, de creu en creu,
penjant corones de cançons arreu
i escalfant, amb el pit, les lloses grises.

Cerquen, picant la terra, sol colgat,
escarboten, tossuts, l'aire morat
i enterren la cançó dins de les brises.

EL DUC

D'ombres molsudes tot vestit,
enforancat en l'infinit,
llegeix els signes de la nit.
A cada nina li fulgura
verda i vermella l'hora obscura.

VILA DE GUIMERA

Carrers rampants i torts,
fumosos de sols morts!

Oh campanar espellat,
de vents i ocells fendit!
Cases d'os rosegat!

Finestretes que al bat
del sol d'or ploren nit.

L'ORIEGE

Aigua que brum! Cel fos,
llençat de pedra en pedra!
Blau infant, blau frisós!
Aigua de flama freda

que enlluernada esclata
ferida per l'escull!

Aigua que bull
amb lluïssors d'escata
i s'enfila a la roca cantelluda
i menjada de cel i de mullenes,
estimbant-se sonora amb ses cadenes
de blancor fresca i de blavor molsuda!

LLOGARRET

El sol fa tels de teranyina
de cap a cap dels carrerons.
Cada teulada que s'inclina
degota cel sobre els balcons.
Hi ha candor grisa de colomes
i ascensió roent d'aromes
de flors de testos mig romputs.
Silenci blau. Colors eixuts
de vells casals amuntegats
entre frescor verdença d'horts
i amb fumeroles als teulats.
Oh cada eixida amb sol i vent
i amb una estesa de fruits morts!
Murs esquerdats de sofriment!
Piques omplertes de bromera
blanca de sol i de cel fos!
Forat rodó de la gatera
on entra el sol com un gat ros!
Pedres amb molsa eixarreïda!
Negror lliscant dels falziots!
Llunes negades dins els clots
d'aigua de pluja envermellida!
Fortor de jaç, olor de pa!
Carrers ferits per les roderes!
Polsina rossa com el gra!
Aspra frescor de les rieres!

NADAL S'ACOSTA A LES PALPENTES

Conec que ve Nadal
 en la blancor de cada caminal
 de l'horto,
 en el caliu del fred
 que flameja a la porta,
 en aquesta flonjor
 sensible de la palla,
 en l'àuria lluíssor
 de la neu que davalla,
 en l'amorós esguard
 del bou en l'establia
 i en aquesta color
 de nit il·luminada que té el dia.

TORNEN ELS BOUS OLOROSOS DE TERRA

Tornen els bous olorosos de terra,
 xipollejant en la claror del tard,
 pels camins, pels pendissos de la serra,
 rossegant la tristesa de l'esguard.

Duent, al pèl, fines llhors de posta,
 rentats de cel els ulls,
 avancen lents. El gran ramat s'acosta
 als estables calents, d'ombra remulls.

Els bous negres i blancs
 —blocs de pedra molsuda—,
 esgarrinxats pels brancs,
 amb la suor apegalosa als flancs,
 serven escalf de terra remoguda.

Al vespre, tou de veus d'ocells,
 bleixen amb bleixos frescos de pradells.

AL MAS

Al mas de terra aspriva i bruna
el sol vermell ha fet el jaç;
la pluja hi cau amb groc de lluna,
els murs es pinten de cel ras.

De la boirosa llunyania
arriben vents de solitud.
Puja del pou la melangia
de sol mullat, de cel caigut.

El son hi és fresc com la serena
i tot inflat de cants de gall.
Raja com font la lluna plena.
Hi passen núvols a cavall.

EL RUC

Dretes les orelles
i picat de mosques,
vas entre roselles,
plores a les fosques.

Portes unes branques
per al nostre foc,
vermelles de posta.

Vas a poc a poc.
L'herba et fa content
quan el sol l'encén;
t'entristeix la pluja.

A patir t'ensenya
el camí que puja.

Brames quan ets sol
al bancal de l'horta.

A l'estable, oh ruc!,
escoltes el truc
que el vent fa a la porta.

EL PEIX AL SORRAL

El peix, al sorral,
fulgura amb l'esmalt
humit de l'escata.

Batega suau
amb un foc de blau
i amb un or que esclata.

Porta llum del fons
de la mar pregona.
Té, al cove curull,
blau movedís d'ona.

ARBRE SEC

Ens mostra els ossos i una fulla encara
cremada de rojor, si cau no cau;
tot desolat les seves branques para,
i quan de tant en tant el vent s'escau
a travessar la claredat de l'hort,
se sent el crit eixut de l'arbre mort.

L'ESPÍGOL

Té l'espígol callada resplendor
com si tot ell esdevingués olor,

i ens reca de deixar-lo tan endins
del vent i dels camins,
com de collir-lo, encara fresc de terra,
feixuc d'aroma i de color;
car som presos, com ell, de tot l'enyor
de la brisa morada i de la serra.

CELS DE PAPER D'ARGENT

GERMÀ GRAN!

Puja'm a coll-i-be,
oh germà gran!
De terra estant
el dia és trist, sense un colom
i amb un soldat de plom.

El cor se'm fon,
ai, tot pensant
que podré veure el món
i els nins, de dalt estant.

Puja'm a coll-i-be,
oh germà gran!
car no es veu re
de terra estant,
i el dia és trist, sense un colom
i amb un soldat de plom.

ANTONIETA

Em sento tot petit
quan tu passes tan alta!
Veig trist i alegre el món
en la corba suau
i llisa de ta galta.

Et pinto al cartipàs
amb sol viu a la faç
i amb violes al pit.

Encabeixo el neguit
i qui sap quantes penes
en la blana escalfor
de les teves mitenes.

Llanguexo esgrogueït
com l'acàcia malalta.

Em sento tot petit
quan tu passes tan alta.

LA BALDUFA

Ballant enfebra el nostre esguard.
Bola de llum que no reposa!
Gira rabent de l'alba al tard;
treu fulles fresques com la rosa!

Apar moguda per un vent
que dins la seva entranya tanca.
Jo no sé pas quin vent l'encén
adés tan verda, adés tan blanca!

I donant voltes, tota sola,
com arrossega brillantors
amb son murmuri de colors
sobre el vermell de la rajola!

LA XINXETA

Verm pàl·lid de la nit
d'oli de por nodrit.

Viola sense olor.
Dit de llum que ara truca
al mur de la foscor.
Ull que s'obre i s'acluca.

SON DEL DIUMENGE AL MATÍ

Oh son!, et mescles amb les batallades
de campanes veïnes
i amb el verd i amb el groc de les cortines,
amb les ombres d'un vol
onejant d'orenetes
i amb les aures que vénen de puntetes
als vidres del diumenge.

Et gronxes lentament
amb la gàbia que penja.
Blanqueges als llençols
i ets escalf al coixí.

Son diluït, son dolç
del diumenge al matí!

VOREJANT LA SON

- Posa el cap al coixí.
No sents xiular la son?
Gira't, gira't ací.
- ¿Puc endur-me els gegants
dels contes, les sirenes, els tres nans,
els àngels amb trompetes,
les llunes de les pletes?
- Emmena-ho tot en grans farcells.
- ¿Podré volar amb els àngels i com ells
tocaré les trompetes?
- Igual que ells volaràs,
seràs músic del cel
bell punt t'adormiràs.
- ¿I si es fonen les llunes i l'estel,
les fades, les sirenes i el gegant?
- Serà que s'aniran endormiscant
com ara tu, foscúria endins,
en llits de vent, pensant en cels i nins.

MARIÀ, INFANT

Infant, digues, ¿d'on véns,
de sobte, tan corrents,
amb passes vacil·lants
i amb blaus tremolaments
a les nines brillants?

¿De quina llunyania,
per quina clara via,
vingueres fins ací?

Puges a la cadira,
t'enfiles a la taula,
que cruix i que es capgira;
no dius mai cap paraula.

Conta'ns, infant, ¿quin buit
omple els teus pensaments?
¿Quin invisible fruit
et fa mostrar les dents?

Digues, infant, on vas
que de tot et desfàs?
El teu esguard, ¿sospesa
una pilota encesa?

Ai, digues, ara, ¿sota
quin cel puríssim, en quin món
vagarós i pregon
sents que brunz i que bota?

NENA MORTA

Duus un vestit
blanc, esquifit,
i un llaç que et penja.

Vas pentinada
com si avui fos diumenge.

Deixes la llum de les joguines.
Calces botines
per tal de fer camí
demà de bon matí.

Prou aniràs
al blau mercat dels cels
on cuegen, com peixos,
innombrables estels.

Demà al punt de les nou,
bé faràs cap, mudada,
al teu col·legi nou.

SOL I AIGUA D'ABRIL

Un so d'aigua puja
del carreró estret.
Ve a l'aula un sol fred,
esquitxat de pluja.

Un cel fresc i prim
als vidres rebota.
Com grans de raïm
cau l'aigua del cim
del cel, gota a gota.

Duent uns serrells
de pluja, uns ocells,
pleguen, a picades,
lletres escampades
per tots els cartells.

Gotegen les hores
al rellotge eixut.
Hi ha sol a les vores
del meu tinter brut.

El matí revola
fet d'aigua i de mel
i cada rajola
és molla de cel.

DÈCIMA AL SENYOR MESTRE

Deixeu que avui entri a l'aula
el sol amb el seu esplet,
que les lletres tenen fred
al llibre obert de la taula.

Feu cantar el grill de la faula,
i en comptes de nombres blancs
que faci el guix uns pollancs
amb brillantor de casulles:
que l'aire mogui les fulles
ara que llanguim als bancs.

QUIOSC DE DIUMENGE

Desemparat un ranci carquinyoli
s'ofega dins un pot de vidre brut.
S'assequen, a les coques, els raigs d'oli.
Es despinta el cartó d'un cavall boterut.

El sol feliç, com un infant, alena
fent sonar consirosos els xiulets.
El cel d'estiu, pròdigament, emplena
d'aigua de blau els dòcils cantirets.

S'estova, al sol, un tros de xocolata;
una mosca s'enfila al cim d'un dolç.
Ara trobo l'espessa i agra pols
d'aquest dia, als confits de la safata.

QUINZE MINUTS DE DESCANS AL CIRC

Dos pallassos eixuguen la rialla
al davant d'un mirall.
S'atura un cèrcol d'or. Encara balla
abaltit un cavall.
Darino calla,
enyorós i pintat, vestit de gall.

Bob porta al gep cosida
 una lluna de drap.
 Peggy, fent moure el cap,
 xucla, ensopida,
 el vermell dels seus llavis.

Tono fa un capgiró.
 Repassa la llicó
 un estol d'ases savis.

Neddy, vestit de rojor flonja,
 fa saltar una taronja
 i se'l miren absorts
 quatre nans camatorts.

L'equilibrista fuma.

Una gossa galdosa
 la tristor polsinosa
 d'aquesta nit ensuma.

RELOTGE D'ARENA

FULGOR AL CAMÍ

Tiba, blanc, el camí.
 Hi haurà cims a la fi?
 S'hi alçarà l'hora obscura?

Fa tremir
 la blavor
 que, al planell, es detura.

Oh l'anar, a poc a poc,
sense atènyer aquell lloc
on vigila el destí,
i sentir-ne la llum,
l'alè fi!

BLAU TRIST

Aquest enyor de coses
entre blavors i roses!

Aquest anhel
dels ulls,
avui, oh cel,
que hi poses
un blau tranquil
i sense noses!

Oh fred del cel
i de les roses!

CORPRÈS DE NIT

Escolto l'alta nit a cada cantonada.
Canto llunes minvants, núvols d'argent i nard.
Porto dins el fanal una estrella encantada
i és molla de foscó la gota de l'esguard.

Allà amunt, als balcons, hi ha cortines marcides,
llençols que regalimen, canaris oblidats.
Se'm tanquen, als carrers, les portes adormides.
L'ombra fa terbolins als recons embruixats.

Buit hostel de la nit, amb flam de lluna plena,
 amb taules de foscor i llits parats, de fum!
 A un gaudi negre i groc la nit callada em mena:
 m'entaulo, menjo fruita mullada de serena
 i enceto un carretell tot esquerdat de llum!

NO DIRÉ PAS EL CANT QUE EM FURGA ENDINS

No diré pas el cant que em furga endins
 fins que em caigui del cor, així com cau dels pins
 la blavor resplendent; no pas abans que cessi
 el seu bull encrespat dins de ma sang;
 fins que el so es torni ble
 i cera fràgil el meu fang.

JORNS I MÉS JORNS ANEM COLGANT

Jorns i més jorns anem colgant.
 Sols i més sols la posta enterra.
 Anem cavant el jaç per al repòs
 i decantant el cos
 cap a la terra,
 tot esperant que arribi l'hora dolça
 quan l'ombra nostra, en plors,
 s'enganxi lenta al cos
 com al roquer la molsa.

A L'HOSTE NOCTURN

Caminant: heus ací
 el pa, la mel, el vi
 novell, el jaç,

la blanca tovallola
per a la vostra faç
humida i el flam gras
de la llar que revola,
l'auri castell roquer
de la pantalla roja del quinqué
i els llargs silencis fets
de cors i estels quiets.

AL BELL PEU DE LA CLAROR

Quan al bell peu de la claror,
oh nit!, em deixis, faré via
pels caminals lluents del dia,
ple de la teva tenebror.

Duré a l'esquena el teu sarró
vessant lluernes.
Pujaré aigua de foscó
de tes cisternes.

Llum de celístia portarà
l'herba del jorn.
D'haver cantat tota la nit
serà encar las i enterbolit
cada rec trèmul de l'entorn.

Menjaré pa
de lluna blanca.
L'aire farà
una mullada olor de branca.

Per un camí de sol i brucs
et sentiré, oh nit fragant!,
tot caminant
amb els ulls clucs.

FA FRED I PLOU

Fa fred i plou.
 Penso en el bou
 que jau a la palla calenta,
 en la cirera fent
 la seva rojor lenta,
 en el verd, en el brou,
 en el bull de la menta,
 en el sospir de la flauta corpresa
 i en el perfum de sol
 que fa, al bon temps, la roba estesa.

PUNXA D'ARÇ

El vent de març,
 fresc de reïnes,
 m'enganxa a l'arç.

Cremor d'espines
 al cor espars!

Sentida crua!
 Oh punxa nua
 i fina. Oh sang
 —roja reïna
 que cau del flanc!

EN MA JOIA CREADA

Heus ací que camino amb el matí
 viu d'espígol i d'ona riallera.
 Allà la serra blava i fresca. Ací
 la mar. Davant el goig de la sendera.

Poc et veig, però sento el teu trepig
i l'olor de la teva cabellera.
Et crea la bonança, ací, al bell mig
d'aquesta hora vibrant de primavera.

Travessant la carena i el conreu,
abrivat per la brisa falaguera,
em corprèn el teu frec, la teva veu.

Oh tu noia impalpable! Sento arreu
ton bleix de sol i ets al turó i al pi,
invisible dins l'aire del matí!

EL JORN CANTA

Entra a la cambra un cant feliç
d'aigua fervent i de cel llis.
Al pensament verdegem prades.
Oneja el sol com un estany.
S'obren les portes sense un plany,
amb pregonesa de mirades.

Caminen llums en processó.
Al quadre negre del recó
uns nins es drecen deixondits.
Als vidres clars s'agiten branques:
hi ha ocells contents i ocells-ferits.
Tresquen, pels murs, ovelles blanques.

I aquesta noia que entra cauta,
amb tot de roses al vestit,
és com un so trement de flauta
amb foc de llavi amorosit.

ASSUMPTA I EL DIUMENGE

El dia fa lluents
els vidres de l'estada.

Avui, Assumpta, tens
manta llum a les dents
i la boca ensucrada.

Ara corpresa et sents
com l'aigua i com les fulles.
De sol, Assumpta, et mulles.
Aquest diumenge tens
aquell encís tan roig
i llis de la cirera
i duus, al rostre, un goig
de lluna finestrera.

Aquest diumenge, el tens
als llavis, a les dents,
tot fresc el descabdelles,
el portes en cistelles.

Brillants són els palets
i blanques les parets.
La teva espatlla és bruna.

El diumenge, tot d'una,
s'aprima malmirrés,
s'omple d'ombres molsudes.
Ve el vespre apegalós
de sucre de begudes
i de passeig polsós.

Al rengle de tes dents,
de sobte, Assumpta, sents
una fredor de lluna,
quan, dreta, al teu balcó,
veus que la nit, tot d'una,
ruixa llirs de foscor.

ARRIBES AL CASAL BLAVA DE PINS

Arribes al casal blava de pins
i amb el nimbe diàfan del pujol,
olorosa de l'herba dels camins
i amb la joia bullent del rierol.

Trement d'espai, penetres en l'obaga
profunda del meu clos.
A la mà portes resplendor de flors
i tota cremes amb cremor de llaga.

Fan un ressò pregon d'immensitat
tes passes sobre el fresc enrajolat.

CATERINA

Sobre el coixí s'estenen els teus rulls
negres, empolsinats de blanc de lluna.
Les neus, les cendres de la testa bruna,
deixen frescor a les mans i llum als ulls.
Els fils blancs i subtils dels teus cabells,
amanyagats pels teus cinc dits vermells,
són regalim d'albada dins l'ombriu.
Guspines blanques d'un obscur caliu!

COM UN BOSC ELS TEUS ULLS

Bosc delirant, rentat de pluges brunes,
amb tot de fulles fresques revolant,
ple de despulles fúlgides de llunes!
Oh bosc com una pira fumejant!

Destralades de sol hi fan clivelles
 i s'hi escometen vents sense remor.
 Bosc animat de negres fontanelles
 amb aigua d'una fosca salabror.

ELS ULLS DE BEULAH

Ulls, horitzons, paratges
 amb un esplet d'ocells
 de bategants plomatges.
 Oberts i francs cancells!
 Ulls plens de romiatges
 d'onades opalines.
 Tot just els ulls es clouen,
 les aigües que s'hi mouen
 m'empenyen a unes platges
 obscures de boirines.

PLOR DE MAAS

Oh plor llibert que s'esbarria i calla,
 amarant el vellut del teu vestit;
 plor que davalla
 sacsejat pel teu pit
 i vessa de ta falda i a les mans
 et salta esponerós,
 plor blanc, tumultuós,
 que emboira tes pupil·les verdejants!

Llàgrimes tèbies, fulles
 del teu arbre trement. Amb els teus plors,
 desconhortada, mulles
 la pedra rossa i llisa del teu cos!

TOT JUST ENCESA L'ALBA

A l'alba, el pare, baixa de la nit;
roden ombres desfetes a l'escala.
Ve l'avi tot d'alcova entenebrit
i alena, el jorn, als vidres de la sala.

La germana fa olor del pa que llesca,
amb la cara rentada de fa poc,
groga de l'alba trèmula i del foc
que encén joïós les seves nines d'esca.

Ja som de cara al jorn ressuscitat
i encar presos del somni. A les palpentes
ens recerquem. Pel fred enrajolat
arrosseguem les nostres passes lentes.

Als dalts del mas es sent batre una porta,
mes, delerosos, esperem en va:
hi ha un silenci a l'escala i al replà:
no baixa, no, la nostra mare morta.

Creix, a pleret, el jorn. Seguts a taula
sentim el pes de l'esperit despert.
L'aire s'irisa al finestral obert.
Ja retorna a les coses la paraula.

FINESTRES DE MAIG

Estrenyeu-vos, oh morts!,
al vostre llit de terra;
feu lloc al moliner:
ara el fossar l'enterra.
¿No sentiú com arriba
el llarg i trèmul so
de la campana viva?

No temeu l'enrenou
 d'avui, oh morts!, que prou
 tornarà el greu silenci
 menjant àvid les lloses,
 podrint-se als cossos,
 obrint els llirs, les roses,
 fins que un dia el fosser,
 entre alegre avalot
 de pinsans i d'aloses,
 obrirà un altre clot,
 com una finestreta,
 en el vostre casal.

Traieu-hi el cap,
 a l'hora matinal,
 Joanot, hereu Blai, tia Cinteta:
 hi farà un sol de maig,
 hi veureu l'oreneta
 i caure el cel a raig.

LA COMPLANTA DEL MORT

Terra freda amb fred
 que el cos li encomana!

Sento caure fruits
 que a la terra es claven,
 rodons com uns sols
 i sucosos d'alba.
 Pressento uns ocells
 de negres volades.

Oh feixuga nit,
 tan fosca, sense aures,
 amb estels colgats
 i amb rels que la carn
 i els ossos foraden!

Oh set de la pols
que els llavis esmalta!
Respiro l'alè
de la terra blanca.
Hi ha dins el meu clos
una fosca albada
i graten el sòl
boires, campanades.
L'ombra dels xiprers
té una escalfor d'ànima.
Poguéis esguardar
amb nines glaçades
i de cop tremir
amb la carn corcada!

RÈQUIEM

Reposeu amb el bronze de campanes
entre les pedres dels cloquers desfets,
vibrants de tramuntanes.

Feu, abelles, al trau de les ferides,
un or espès de mel.
Asseca, sol, el fel
que amara les planures atuídes.

Esdevingui vent blau
el fum dens dels incendis en la pau
beata del cel net.

Feu-vos, morts, terra grassa de guaret.
Gronxeu-vos amb els aires i el bladard.
Mescleu-vos lluminosos en el pa!

ALBA A JOSAFAT

Es descolguen, els morts, amb les mans blanques,
s'aixequen amb els ulls d'argila plens,
amb els braços oberts com unes branques,
els rostres emporprats, grocs els alens.

Ixen dels clots, de les obscures balmes,
caminen encorbant-se pels camins,
fent cruixir llurs blancors com unes palmes,
carregats amb el pes de llurs destins.

Es redrecen, es palpen admirats,
cerquen llurs cors i el batec viu dels polsos.
Ve una morta amb els sins il·luminats.
Arriben morts trements, morts alts i dolços.

Respiren lentament la brisa bona
amb la seva sentor de fruit madur.
Esperen que la veu que alta ressona
es faci entenedora a cadascú.

ENLLÀ DELS DIES

Del país de la mort no sé pas els topants
i no en conec les viles ni el llenguatge.
Els morts que hi trobarem, ens semblaran més grans?
Hi haurà pregones valls i una daurada platja?

Si fosca hi fa, m'aturaré perdut
tot esperant que nevi i faci dia.
Hi volarà un ocell? Tal volta, mut,
reposarà a un xiprer, si se n'hi cria.

¿Hi arribarem en hores capvesprals,
portats per carros amb uns verds fanals,
rossegats per cavalls amb picarols?

Ens sentirem, en la foscor, cantant?
Hi anirem caminant, tot caminant?
Potser hi serem a colles, qui sap si hi serem sols.

AMOR

Ja no ets flama viva socarrant
la meva faç, ni l'ona delirant
que em gronxa dins la mar matinera,
ni brisa que respiro, ni joia de sendera.
Ja no m'aguantes, si trontollo las.
No ets forment que tasto, ni el meu jaç,
ni sento ja el teu si vora ma galta,
ni navego en tos ulls de sol i glaç.
Poc neixes amb el jorn, ja no m'assalta
el perfum de maduixa que tu fas.
Tot és u: dia llarg i curta nit.
Ja no ets un afany ni una ferida.
En tu vise enterrat i diluït,
en mi vius enterrada i diluïda.

PARAULES DEL PARE AL FILL

La teva mà, tot fumejant d'atzur,
em foragita, cega, del meu hort;
tu creixeràs en l'aire de ma mort:
caminaré prop teu i sense atur.
Et veuré blanc en el meu món obscur.
Duràs, als peus, la meva pols daurada,
et seré ombra al sol, a la tardada
seient rústic i font del teu camí,
i tindràs el meu bleix, la meva febre,
et faré claredat amb ma tenebra.
Seré trèmul i viu del teu glatir!

CANTILENA DEL FILL VELL

Oh mare que em dugueres com un cant
i com un món dins el teu si;
no nat encar, em veies, fulgurant,
amb l'or del sol novell, cada matí,
i em senties cantar,
joiós, d'àngel vestit,
al teu entorn!

En ta carn m'has sentit
a poc a poc granar
i coure com un pa
a dins del forn!

Obstinat he colpit
cada dia el teu flanc,
dintre la meva nit
il·luminada de la teva sang.

Ara, tot encongít,
ja vell, duent les claus
feixugues de la nit,
sóc ací de retorn,
i tot palpant la terra on ara jaus
cerco altra volta aquell escalf de forn!

PLUGES A L'ERM

(1953)

BARCA D'ÀNIMES

CAMINEM, CAMINEM AMB JOIA D'AIRE

Caminem, caminem amb joia d'aire.
La tarda té color de verderol.
Caminant, caminant, veiem al caire
dels rocs de cel esbadellar-se el sol.

D'olor d'espígol són els dits remulls;
pugem amunt amb calma de carena,
Duem a l'horitzó, com una ofrena,
l'encantament dels ulls.

LA CASA INCONEGUDA

Ja som davant la nostra porta
i no sabem qui ens obrirà,
quina presència viva o morta
de cop i volta ens sobtarà.

Perduts dessota el nostre sostre,
sens reconèixer el que s'hi veu,
ni nostres mans, ni el nostre rostre,
preguntarem d'on ve la veu
que dins ressona i que és la nostra.

Penetrarem tots malfiats
dins de les nostres fosquedats
i tots sorpresos de les traces
i del soroll de nostres passes.

ESCOLTA EL BLAU DEL CEL

Escolta el blau del cel
com canta!
Escolta el blau fidel
del cel
fet de complanta
d'esquelles fugitives dels turons,
de remors de moixons
i carregat de tanta
tristesa de tants mons!

EL VISATGE

Heus ací, dona, aquest visatge.
Dóna'l als fills en heretatge:
en ells haurà llavis vibrants
i els ulls omplerts de llum de cants.

Que el duguin sense afanys
i sense plor,
al fons boirós dels anys,
com un ressò.

T'HAS ARRENCADA DE MA PELL

T'has arrencada de ma pell.
La teva passa sona lluny,
rera el serrat, allà on s'esmuny
el so de l'aire i de l'ocell.

Portes senyals ardents al puny
de les cadenes del meu cant.
Ets meva encar, tota vibrant,
roja de pomes del meu juny.

AL FONTS DE MES INTERNES PRIMAVERES

M'has deixat amb la nit i amb les quimeres,
però et sento alenar al fons mateix
de les meves internes primaveres.

Creixes bon punt la meva joia creix:
passes com l'aigua ran de mes riberes.

DEIXONDIMENT

Una bandada d'ombres flonges
s'estimba al celobert.
Enllà del balcó obert
prem l'hora matinera ses taronges.

El sol estava la blancor del mur.
Cremen, al rostre, llàgrimes d'atzur.

S'escampa el cel d'una volada
tot remorós de veus.
Nodrit em sento d'amagades deus
i l'ànima es remou assaonada.

LES HORES

Obren les portes:
seuen al nostre entorn.
I van cremant: llànties somortes.
Passen farina nit i jorn.

Obren finestres d'alegria
a blaus humits de llunyania.
Trascolen vins de marriment.
Canten, sense esma, com el vent.

I compassades
van prement llunes i raïm,
Pinten de nit, mentre dormim,
cels retrobats a les albadès.

CANÇÓ DE BRESSOL

Quan cloguis els ulls
un món baixarà
a la teva mà.

Obre'l amb els dits,
Infant, dóna pa
als estels petits.

RETORN

S'atansa el pas
del pare, las.

Hi ha aquella olor
d'armari obert
i roentor
de domàs verd.

Endalt, els cels,
ferits d'estels
dels jorns antics.

Lluny, oms amics
amb brancs fidels.

Crida el duc mort
al fons de l'hort.

INVOCACIÓ ALS OCELLS

Fan els ocells crides de blau;
baixen a l'hort lluent de cel;
amb espessor d'allau
volen obscurs, amb vol fidel.

Així que paren de cantar
s'emplena l'hort d'aquell silenci
del cel menjat de rodolar.

Hi ha vols roents a flor de rec.
Matí de cants, fes-me fontana!
Veniu-hi, ocells, duent al bec
un blau de cel que s'esbatana.

SÓC ARBRE AVUI

Sóc arbre avui per tal que el vent hi canti,
i per gronxar braços de cel.
Enlaire tinc frisança ardent de fulles,
i terra endins, la febre de la rel.

Sóc arbre per sentir batre les pluges
i gotejar l'estel.

BOIRA ENDINS

Boira que al prat espessa bulls
enfredorida i tota blanca!
Tendror empegada als ulls!
Oh fulgor tova, paret franca!

Tot d'una em sento diluït
a dins d'aquesta fresca nit
que fas, oh boira!, al mig del dia.
Tot delirós de llunyania
palp els contorns de l'infinit.

ENCÍS DE L'HIVERN

Que s'emboiri el pa
a la nostra mà
i s'enteli el crit
del gall, en la nit.

Que tot sigui enyor
i mansa remor
de rieres lentes
i flors de blancor.

Amb boira a la faç
trobar a les palpentres
la porta del mas,
la calor del jaç!

CALIU DE LA HIVERNADA

Que de cap i de nou
comenci la hivernada
a fer llunes de rou
i blancors de nevada.

Que retorni l'hivern
glaçant cels, batent portes
i despenjant del vern
i del cor fulles mortes.

Que ens estronqui la set
eterna que ens consum
i s'apropi de dret
amb aquell dolç perfum
de la fruita penjada.

Que vingui la hivernada
que amb les neus i els vents folga
i torni el boiram viu
que el sol cada jorn colga,
fent-ne un tendre caliu.

JAIOS

Asseguts al pedrís
s'abandonen al sol
que els amanyaga i els abriga;
amatents, el respiren, prou els dol
si s'amaga, si triga.

Els daura el pa a la taula,
els escalfa la son i la paraula.
El duen a la mà com una flor
i els mulla lentament amb el seu plor.

A UNA VELLA SERVENTA

A uns visitants imaginaris
obre de nit la nostra porta!
Tanca els estels dins els balcons —armaris
del cel— i porta
grans de sol als canaris!

El rostre dels jorns renta!
Fes a les ombres llum duent
una candela de flameta lenta!

Espolsa els clars vestits
dels somnis! Lleva dels miralls
el fum que hi fan les nits!

Fes i desfés la blancor tova
i acarontant dels llits!

LA VISITADORA

Vindrà potser la nostra mort
amb un cistell curull de l'hort,
amb la flor tendra de pomera.
Vindrà potser amb l'isard
i ens sobtarà un cap al tard,
com una lluna a la cinglera.

Qui sap si un jorn la sentirem palpant
el nostre cos, la faç, absorta.
Tal vegada el llevant
ens la durà, talment un cant,
al llindar de la porta.

AFUSELLAT

Has caigut agenollat,
mort, a dins de la fossana,
groc de terra, blanc de calç
i vestit amb parracs d'alba.
Arran del camí de sang
tots els xiprers s'encarcaren.

Colgat amb pedres i amb sol,
amb cants aguts d'ocellada,
has deixat en l'aire el bull
encrespat de ta mirada.
Plou cel. Brillen a l'entorn
tolls de sang i de llum balba.
La grava fa salts eixuts
i roses vermelles l'aire.
Batega sobre el teu cos
la terra calenta d'ànima.

GUARDIÀ DE CEMENTIRI

Guardo, amatent,
els rancis morts del cementiri.
Quan ve la nit, tanco aquest clos
i apago un ciri
que crema blanc, groc com un os.

Quan ve la nit, tanco aquest clos
flairós de lliri,
de moltes flors
roges, morades,
feixuc de lloses ajaçades.

Penjo les claus.
Fan claror blanca les pedretes
pels caminois de xiprers blaus.

Ni morts esclaus,
ni bruixes boges, ni poetes
despenjaran les grosses claus.

Les ombres de tants morts que tot el dia
em segueixen el pas,
quan ve la nit s'estenen
trements i fatigades al meu jaç.

VIURE AMB ELS MORTS

Oh sentir els morts cada matí,
dur-los al coll, captius, i als braços,
sentir-los en el glaç, en el so fosc d'uns passos,
i moure's dintre el pensament,
a frec de rostre,
veure'ls l'esguard punyent,
interrogant, a l'entorn nostre,
respirar-los arreu,
i seure amb ells a taula,
trobar en la nostra veu
el so de llur paraula!

COLGAT EN TERRA OBSCURA

Oh sentir el vent,
la pluja obscura,
colgat, jaient
en terra dura!

Oh la païra
de jeure mort,
al fons de l'hort,
en terra obscura!

CRUÏLLA

Un camí mort,
ai, qui em dirà
el senderó
que he de petjar!

Hi veuré clar
amb els ulls clucs?
Hi sentiré de nit
el crit
punyent dels ducs?

Jo no sé pas
si seré las,
si em farà llum
el sol o el glaç.

ESPIGA

Al fons del clos on jauen pare i mare,
sóc espiga que porta
claror del pare mort
i de la mare morta.

El jorn que seré endut,
si deixo al sòl eixut
mal no sigui que un gra,
tornaré a granar,
de bell nou seré espiga
amb promesa de pa.

LA TIA PAULA

M'ensenyàreu un jorn que d'aquest sostre
que plana, trèmul, damunt nostre,
cal dir-ne cel,
que d'aquell llum humit
que lluu dintre la nit,
cal dir-ne estel;
que se'n diu fontanell
de la grossa ferida que hi ha al flanc

pedregós de la serra;
aigua, de l'àuria sang
que brolla de la terra;
ventada, de l'alè que al bosc delira
fent del cel una lira;
mar blau, d'una greala immensa i plena,
i cim, del cant joiós de la carena.
M'ensenyàreu a dir:
pa, llum, espiga,
raïm i mel, espígol i formiga,
i el nom de cada fruit,
de cada cosa que es mou en el buit.

¿De quin pou tan encès de meravella
trèieu eixes paraules
que tenen un encís de cantarella
i parlen com les coses de les faules?

Encara penso: ai, que és bell
de dir: pluja, ginesta, passerell.

Fa llum cada paraula:
n'he fet el vi i el pa que ara em nodreix;
la sento als llavis amb escalf de bleix.

VERMELL DE POMA

CAMÍ RAL

Hi passen les someres carregades
de llenya tendra que la posta encén;
hi envelleixen carretes, lentament;
s'hi arrossega l'enyor de les ramades.

El camí tot oneja al buf del vent.

I a la nit, encalçat d'ombra lluent,
s'allarga amb ses blancúries desolades.

NEU A MUNTANYA

Ara a muntanya neva tant
que és blanc el cor de les alzines.
A l'arç degoten les espines.
Passen bens negres, blanquejant.

La neu feixuga va llucant
i els sons aguts del dia enterra.

Munyen les vaques dalt del cel,
És neu el flam del foc a terra.
El cel opac es va fonent.
És blanc, tot blanc, el llit calent.

Fibla la neu. Als troncs es clava.
El pi la sent com si fos saba.

El cim s'acota, s'humilia
sentint el pes
de tanta neu que ara s'hi cria.

Oh blanc encès!
Oh blanca lletania!

DE CACERA

Enllà d'enllà sonen els trets.
S'alcen llavors a la ribera.
S'esventa el gos.
Es sent un crit
tot angoixós
de cel ferit
entre la sang de la fumera.

LA PRIMAVERA A LA PORTA

Heus ací la primavera.
S'encén el fanal del món.
Groguenca i dura, la cera
del cel hivernal es fon.

Espurneja la fontana.
L'horitzó es pinta de blau.
La finestra s'esbatana.
El mas es torna palau.

Davalla d'una escomesa,
ple de cel, el rierol.

Toca la campana encesa
feta de bronze de sol.

La teranyina del dia
es fa tota transparent.
Es palpa la llunyania.
Cauen les plomes del vent.

El sol jove, allà al cim,
els flocs de la boira esventa.
Es fa tendre el caminal.
La lluna és verda, de menta.

CÀNTIRS FRESCOS AL PEDRÍS

Els càntirs opulents, d'un vermell llis,
amb alegria de sentir-se plens,
en filera, s'ajiquen al pedrís.

Coberts d'un borriçol
humitejat, guarden endins l'ofrena
de la claror del rierol
refredada de nit a la serena.

ESTELS

Canta el gall en la nit viva
cants de sang, enmig del fum
delirant de la foscor
i el cel —immens ponedor—
va emplenant-se d'ous de llum.

MÚSICA AL CARRER VELL

Arriba un so de cornetí
 i es mouen, blanques, les cortines.
 Amb un esclat de clavellines
 sonen la flauta i el flautí.

Al cambró fosc, els mals endreços
 es desempolsen abrivats.
 Salten perols. Es gronxen bressos.
 Dansa la roba dels terrats.

Es posa flors la tarda lassa
 i es desficien els moixons.
 Oberts, escolten els balcons
 aquesta música que passa.

TOMBA VELLA AL CEMENTIRI DE CHARONNE

Llosa enfonsada
 pel pes del cel
 i foradada
 per una rel
 d'arbre retort
 que puja al cel
 amb branca mort.

LA SON FUMEJANT

Passa l'aire i fa: calleu!,
 als galls i a les aus nocturnes.
 La son va trescant, arreu;
 pobla els jaços, les cofurnes.
 Feta flama devorant,

va lentament fumejant
als alcovats, a les pletes.

Els estels es fan xinxetes.
La claror calla a la font.
Les teulades de la son
cruixen quan el sol es lleva;
són pesants de neu, quan neva.

A TRENC DE DIA

És una mar el cel
a trenc de dia.
Neix la serra, l'arbreda, la masia.
Hi ha barques amb banderes de matí.
El fruit penja rentat i ben flairós.
El món fa un so boirós
de caragol marí.

LA SALA BONA

S'esguarden al mirall quatre cadires
i ja es saben de cor
els respatlles amb les callades lires,
les potes ertes i pintades d'or.

Té unes roses passades la catifa:
la llum hi posa tendre borriçol.
El roig de la butaca s'espellifa.
Fa un posat de tristesa un gerro sol.

S'encaren dues velles calaixeres
amb un parell de canelobres torts.
Ocells de vidre, d'ales barroeres,
miren el sostre, absorts.

FRED DE GENER

Aquest fred de gener,
fred de flor d'ametller
i que es fa punxegut
al llumet del llagut
i lluent al rocam!

Fred del foc,
de l'aram,
del sol groc,
del camí llarg i dret.
Oh tremor d'aquest fred!

VENT D'ARAGÓ

Vent descarnat, vent que es despulla
i xiula al pany de cada porta,
eixut de cor i sense fulla.

Beu a les piques i al reguer,
passa xuclat, amb cruixir d'ossos;
topa amb els murs i es desfà a trossos
amb ses espines d'esbarzer.

VAIXELL AL PORT

Cansat de cels i turmentat d'onades,
ara ancora el vaixell al nostre port,
groc de lluna, sonor de les ventades
i flairós com un hort.

CAMINS, CAMINOIS

Vorejant els flancs
de la serra bruna,
baixen camins blancs
i llisquents de lluna.

Ombrejats de vols
van els camins sols,
carregats de sols
i de polsegueres.

Els camins es van
tornant d'ambre ran
mateix de les eres.

Baixen als ombrius
entre rocs asprius,
els camins solcats
per vents i roderes.

Sé d'esma els camins
que s'estimben dins
les valls odorants
com aspres rieres,
amb còdols vibrants
i argent d'oliveres.

AL PLÀTAN, HI PLOU

El plàtan es mulla
i fa un enrenou
de vent i de fulla.

Al plàtan, hi plou
i l'aigua s'hi embulla.
Es gronxa la fulla
humida del rou
del cel que es despulla.

L'HIVERN QUE DURA

Es gira un airet.
Encara fa fred
a dalt de la coma.
Exhala el braser
una olor de poma.

Allà amunt, als cels,
encara hi ha vels
d'una grisor crua.

Encara allà al cim
és cant el plugim
i la roca és nua.

JOIA D'AIGUA AL RIU FERRER

Ve l'aigua descalça,
vivent del miratge
del dia que s'alça.
Rosega els palets.
Se'n va al romiatge
amb or de llumets
i va davallant,
blanca i opalina,
amb un bull de cant;
cega va palpant
l'herba que matina.

MIGDIADA D'ESTIU

S'eixuga a les rajoles la frescor.
A l'arbre encén el cant una cigala.

Fumeja el sol als vidres. Un selló
a la taula, panxut i gris, regala.

El peix a la peixera ni es belluga.
El batec del rellotge s'afeixuga.
Allà a l'hort cremen rojos els rosers.

Pesa l'aire olorós de presseguers.

PLUJA DE JULIOL

És tot el bosc d'aigua pintat.
Es desfà el sostre de la tarda;
s'hi fan uns traus: el cel hi esguarda.
A terra bull un verd mullat.

Enlaire munta a poc a poc
una escalfor d'aigua i de terra.
Torna's plugim encès i groc
el bleix de l'aire de la serra.

L'aigua, a la pleta, entomen drets
els tristos bens de la ramada.
Regalen, tèbies, les parets.
Cau a bocins la llum mullada.

PANÍS

Cel nocturn, era rodona,
plena de grans de panís.
Els galls ardents de l'aurora,
el blanc, el negre i el gris,
piquen a l'era pregona
del cel, els grans de panís.

Quan fa dia pel pendís
ja l'era del cel és neta
i pintada de blau llis.

A LA FONT

Quan el sol roent es pon
els ocells
beuen l'aigua de la son.
Els colors del sol que es pon,
rojos, verds,
es fonen, lents, aigua endins.

A la nit, als brancs dels pins
dormen dolçament, inerts,
ocells rojos, ocells verds.

PA MATINAL

Ara mateix, oh pans!,
eixiu del forn amb crostes rossejants,
resseguits pel foc i per les mans
que us han fet compactes i rodons.

De l'albada dueu la sorda llum,
oh panets crepitants, panets bessons,
embolcallats de fum!

LES TRISTES, NUES MUNTANYES

Les tristes, nues muntanyes
a poc a poc van creixent

i esdevenen firmament,
esquerpes, dures, companyes
de la soledat i el vent,

L'aurora aixeca, clement,
les tristes, nues muntanyes.

PLORICÓS, EL SOL

Ploricós, el sol
travessa cortines
i aboca al llençol
pomes, mandarines.

L'empeny amb la mà
aquest vent que fa,
moradenc d'olives;
als vidres desfà
ses entranyes vives.

Goteja al batall,
fumeja a la vall,
al turó i al coll,
i es clava al mirall
amb el rostre moll.

EL DESCONHORT DEL VENT

El vent que mou les alzines
arriba, febrós, de lluny.
Té lluïssor de petxines;
per les gateres s'esmuny;
obre al nostre cos clivelles
i fa de l'ànima estelles.

Troba les portes barrades,
galls encesos, ulls de cans;
deixa llisquents les vessants
i les llunes rosegades.

A la porta de l'hostal
aquest aspre vendaval
demana jaç i vianda.

Aquest vent s'enyora sol;
xiulant, sense atur, es dol
de córrer de banda a banda
de la nit, sense consol.

RENTADORA AL BRAÇAL DE LA MARIOLA

L'aigua fa espurnes
al teu cabell
i et regalima
pel braç vermell.

La roba canta
entre els teus dits.
(Oh draps de tanta
claror fendits!)

Poses, al cove,
flams de llençol.
Rentes la roba
amb aigua i sol!

BOIRA A MUNTANYA

La boira va davallant
i escapça el cim a muntanya.
El pendís, tot verdejant,

duu tels immensos d'aranya.
La boirada va colgant
els pins, els avets, el cant
esquerp de les torrenteres.
El tou de boira ara ha dut
blancúria al cim al agut
per unes altes dreces.

De sobte es va escantellant
el castell de la boirada.

La blancor tova es va alçant
i lluu la verdor, mullada.

PASSES DE L'HIVERN

Amb sol al banc
i glaç al branc
del vern,
ve blanc
l'hivern.

Arriba ert
al blau desert
del mar,
—quin flam incert,
boirós, al far!

Ve amb naus
de gel,
amb cel
sens aus,
fent uns palaus
de fred.

Corglaça el vol,
l'esplet
del sol.

PUBILLA

Un cor de lluna pel teu cel rodola.
L'aire, al teu volt, fa estesa de miralls.
A la plaça, de sol emblanquinada,
veus passar jorns com un seguit de balls.

Tes finestres s'aboquen a les albes
tenyides de vermells i blaus roents.
Als plecs de ta faldilla es reflecteixen
violes fresques, rossinyols punyents.

LA CASA TOT JUST PINTADA

Han mullat les parets escumes d'ona;
les albes han tenyit vidres, teulats.
A les rajoles de rojor pregona
neden uns peixos argentats.

El sostre és pròdig de miratges.
Tot a l'entorn hi ha claredat de platges.
Corre brisa salada que es difon.

És la casa pintada com un món
de sobte eixit de l'alta mar.

Van creixent, al llindar, plantes marines.
Hi ha brillantor de sorra i de petxines
sota un sol mullat d'aigua, com un far.

FULLS DE CARTIPÀS

EL COTXE DE BALAGUER

El cotxe, lentament,
arrenca tot plorós de picarols
deixant-nos amb el nostre pensament,
darrera els vidres, sols.

Se l'enduen els cels
que blavegen llunyans
i ens vénen a l'esment uns camps brillants
que el silenci de tant en tant apaga
i que s'encenen altra volta sols
cada cop que sentim els picarols.

A CLASSE DE DIBUIX

Amb llapis groc faré la lluna
i faré el sol amb llapis roig,
amb llapis negre faré el goig
i amb un de blau faré la pruna.

Amb llapis llarg, de cent colors,
faré la pluja i les remors
dels vents que habiten la boscúria,
i amb llapis blanc, d'un blanc eixut,
faré la freda solitud
de la planúria.

FELICITACIÓ A LA PADRINA

Que els vostres dos canaris facin anys,
que us porti cada dia la berlina
i us revingui la imatge de fadrina,
a la nit, per uns cànids viaranys.

Jo no us demano pas presents estranys,
ni pots de confitura, ni paranys
per a caçar l'alosa i la cardina;
si fos gosat, demanaria un so
de flabiol, un ase de debò
i un enfilall de dies de joguina.

NIT AMUNT

Pugem com fumerol,
amunt, dins de la nit,
calents encar del llit
i blancs del blanc llençol.

Una candela encesa
portem a cada mà.
La nit alta fa estesa
d'ombres ací i enllà.

A damunt les teulades
trèmules i llisquents,
són manses les glaçades
i il·luminats els vents.

Entrem en un món clar
amb resplendor d'altar,
on tot, vivent, hi gira
com cavallets de fira.

Un món ple de blancors
i amb vidres de colors,
on uns àngels amb pales
traginen sols i llunes.
(Duem cosides unes
meravelloses ales.)

Ingràvids i rodons
hi boten els estels.
Som ciris i palmons
pels amples esglaons
d'uns inefables cels.

LA CORTINA ANIMADA DE LA MEVA CAMBRA

Els ocells estampats de la cortina
revolen al bell mig de flors i rams
així que el sol de l'alba la il·lumina.

En la seda onejant verdegem camps,
corren cérvols i isards. Lenta hi camina
una veremadora entre sarments.

Al fons dels plecs, hi cauen els torrents.

Cada campana de bon cor hi branda.
La cortina de sol ixent s'abranda
tota olorosa de clavells i nards,
remoguda pels cérvols i els isards.

TIMONERS ENCANTATS

Naveguem al terrat. La nostra nau
porta escuma de sol, cordes d'aurora.
Es despleguen, vibrants, veles de blau.
Sentim rodar pel cel l'aigua sonora.

Una alta correntia se'ns emporta;
el goig, entre falzies, es difon.
La proa encesa esquinça la mar forta
i oïm les ales fressejants del món. •

Timoners encantats, a la barana,
sentim als ulls clavar-se els blaus confins.
La cançó de l'espai se'ns encomana,
cercant cales de sol, hores endins.

Es desfilen, al tard, els amples cels.
S'encén un llum, oh far! S'apaga l'ona.
Vestits de mariners, duem estels
cosits a la valona.

L'ESCALF DEL GRANER
(1955)

OBRO LA FINESTRA

Obro la finestra.
 Ha nascut un pi.
 On mena la tarda?
 D'on torna el camí?
 I aquest blau que plana
 pel cel, què vol dir?

A LA MAR

Fes-me blau i enyorós de llunyania,
 vibrant de tes fredors,
 fes-me cast — oh ma carn, que desvaria!
 Cobreix-me d'harmonia!
 Fes l'instant clamorós!

DAVANT LA MAR

T'esguardo, oh mar!, tot com aquell que espera.
 Només arriba cel,
 només blava fumera.

T'interrogo debades, vella mar,
 i, tota la resposta,
 és un seguit d'onades fressejant
 a les roques esquerpes de la costa.

A UN FOC D'ESTELS OBRIM LA PORTA

A un foc d'estels obrim la porta
quan ve a l'eixida la foscor
i l'ocellada se'ns emporta
tot el graner de la blavor.

LA SON DE CADA NIT

Ens duu de la mà.
Tanca amb clau el jorn,
Quina ombra que fa
de salze a l'entorn!

Els ulls enfosqueix
i amb nostre cos folga.
És mar que engoleix
i sorra que colga.

MOLÍ

Jo sóc un molí
i ben poc viuria
sense l'alegria
que el riu deixa en mi.

Negre, el pa, seria
si no fos la llum
que l'aigua en mi cria.

Oh blat que consum
la meva alegria!

ELS VENTS DUEN ROSES

Els vents duen roses
i les roses goig.

El jorn de sol, roig,
i amb portes descloses,
tremeix amb un goig
de vent i de roses.

A UNA MORTA

Ets ço que resta
del vent i de la rosa de la festa.
Ets raïm d'ambre trepitjat,
cançó per l'alta nit collida,
bocí de terra pasturat,
claror llunyana, esblanqueïda,
pàl·lida escorça d'arbrissó.
Tota ets nodrida de fosc,
en fosc casal, sots negre sostre.
D'ànima tens, oh morta!, el rostre.

PORTES

Anar obrint, tancant portes
dels dies, tot cercant
claredats, encalçant,
com un vent, ombres mortes,
fins que no es sentiran
batre mai més les portes.

DESTÍ

Viure com herbei prim
a dalt del cim;
cantar amb el vent al pla;
i debades cercar
el port i la calanca;
donar amb escreix
la nostra amor, el bleix;
sentir com cada jorn
s'obre i es tanca,
i deixar-se collir
com la poma a la branca.

II

AI, QUIN SOL!

Ai, quin sol
hi ha a la cleda!

Quin silenci
a l'abís!
Oh remor
de verd llis
a l'arbreda!

El jorn sagna roent.
Alça teules el vent.
Tot el blau és perfum.
L'esperit va creixent.
Caminem pel pendent
de la tarda de llum.

L'ESPERA DE LES MUNTANYES

Muntanyes i muntanyes, en filera,
van allargant-se a sol ixent,
on apunta la nova primavera.

Cada muntanya espera,
tota presa d'un blau tremolament.

EL LLAC PUR DE LA NIT

L'obscuritat emplena
el llac pur de la nit;
cau runa de cel negre,
desferres de jorn trit.

Peixos amb pell de lluna
romanen clars, quietes;
van arribant a l'una
guineus i conillets.

Una remor de fulles
de fosca i de llangor
escombra les vedrunes
del vent de la claror.

Caminem de puntetes;
el sol s'és adormit.
Van vestides de nit
les ombres altes, dretes.

ESTENS ROBA AL BAT DEL SOL

Estens roba.

Ai, quin sol!
Quina mà morena d'aire!
Estens, blanc, aquest llençol.

Passa el braçal rondinaire.
Dreta, contra el mur de l'aire,
estens roba al bat del sol.

MUNTANYES DOLOROSES

Tant de neu i de vent, tanta de nit,
prou us han espellat i consumit,
doloroses muntanyes!

De dalt a baix us clivelleu,
de tant en tant, un roc us cau al peu,
amb un so que penetra les entranyes.

Velles, moriu a trossos,
cremant a poc a poc,
sense un alè de foc,
amb lividesa d'ossos.

A UN CIM DE MUNTANYA

A un cim de muntanya
deixí el sol xaruc
i un vent fort que endanya
el morat del bruc.

Hi deixí un poruc
errant pas d'isard
i, immòbil, el tard,
amb ulls verds de duc.

AL TARD, LA MASIA

Hi entren els horitzons,
els llauradors, el vent,

els parells, els moltons
i l'aviram lluent.

S'hi mesclen els alens,
el fum espès dels blens,
la son negra, corcada,
als llits durs enclotada;
els crits trèmuls dels galls,
i tot l'espurneig d'or
que salta dels brancalls
al fogueral que mor.

La masia és un trull
que fermenta i que bull.

EL CORB

Aquest corb envescat
de sutja i malgirbat,
la terra ara esgratinya.

Camina de gairell.
El fosc mantell
li cau, menjat de tinya.

EL FRED DE LA NIT

Ve el fred de la nit.
Tanca, l'esperit,
finestres i portes.
Oh esguard enrogit
d'estrelles somortes!

Gronxat per les naus
 del port, encabit
 al fons dels cataus,
 s'adorm, encongit,
 el fred de la nit.

ES FA DE DIA A L'ALCOVA

Es sent, de part de fora, al carreró,
 el galop dels cavalls de la claror.
 Es desvetllen remors a les escales.

Penetra, el jorn, amb minses ales:
 i va maldant per pujar al llit;
 es fa sedós de sol el cobrellit.

Apar que als junts de l'alta finestreta
 tot un eixam d'abelles faci mel.
 Al sostre hi ha com lluïssors de cel.
 Es sent al lluny un xiscle d'oreneta.

VERD PRIMAVERAL

Que és agafadís
 el verd dels teus ulls,
 i el que es fa al pendís!
 Prou en són curulls
 els turons de l'alba,
 la plana i l'abís.
 Ni un terròs se'n salva:
 tot en duu el vernís.
 El cel, que era gris,
 verdeja, i l'airina
 duu un verd que camina
 fent-se el trobadís.

VELERS

Els estrets carrers
de la blanca vila
es tornen velers,
amb blaus mariners
que passen en fila.

Es gira garbí.
Al cor del matí
s'inflen les cortines
—veles onejants—.
Als balcons, ondines,
esbandeixen cants.

Els blaus mariners
avancen i van
tot d'una els carrers,
ingràvids, vogant.

BEULAH

Obres la nit que avara es tanca,
amb sols d'estiu fas via
i dónes fruit amb goig de branca.

Amb passa franca
puges a serres d'alegria.

Recer del vent i de la rosa,
culls als arbrets de la sendera
fruits de tardor, de llum desclosa,
amb tèbies mans de primavera.

Mare esdevens de cada cosa.

LA NOIA DE SANTA PAU

Pel carreró estret,
on cada paret
crema de negror,
véns amb la gerdor
i amb passa d'airet.

Tu, feta de cant
i de bresca bruna,
camines rasant
les cases de lluna.

BOTIGUES D'HERBOLARIS

Olorosa polsina dels armaris
de les fosques botigues d'herbolaris,
ben plenes d'herbes sense un bleix de vent.
Oh romaní! Oh farigola ardent!

Herbes seques i blanques, herbes ertes,
amb la sentor de muntanyes desertes
que embalsamen el nostre marriment!
Bullen a l'olla amb fum de sol ponent.

DIUMENGE

La tarda ha perdut portes i cancells.
Als cloquers hi ha flamada de sarau.
Fan les campanes un repic de blau
i volen, desvagats, els oronells.

Els infants canten. Serven els branquells
la vermellor mullada de la fruita.
El cel és a l'abast i plana, obert.
El sol roent s'acuita
i al mar es torna blau i als arbres verd.

LA FUSTERIA DE SANT JOSEP

El sol encenia
un vol d'encenalls,
a la fusteria.
Per uns espiralls
fets en la blavor
i a la mida justa,
àngels de cançó,
dels boscos del cel
portaven la fusta.

OFRENES A LA MARE DE DÉU DE CARRASSUMADA

A ulls clucs,
escolans
argenters,
candelers
fan dels llucs
d'olivers.

Cacen cants
de pinsans
al turó,
on Vós feu
amb color
de conreu
una olor
de timó.

TROMPETES I ÀNGELS

Fulgor de neu,
trompetes clares i àngels
pregant a Déu,
agenollats en l'aire.

Branden uns pins de neu.
Fan encens les fogaines.

L'estable és blanc.
El cel baixa pel flanc
de les muntanyes.

NADALA

Els pastors obren els braços.
Què esguarden amb tant d'anhel?
Passen àngels amb cabassos
de pa, de neu i de cel.

Ja són enlestits els bressos.
¿Qui esperen tan abrandats
al fons dels vells alcovats,
entre murs de llum, espessos?

A mitjanit brilla el boll;
l'aire s'omple del soroll
d'un dolç gronxament de bressos.

EL CAVADOR

El cavador, cavant,
de tant en tant,
cansat s'atura.

Resta, escoltant,
mes va callant
la terra dura.

Escalf de rels,
pòsit de cels
bé desenterra.

Sent, escoltant,
com va callant,
callant la terra.

EL BON TEMPS QUE VINDRÀ

Vindrà de trasantó.
Asclarà el finestró
el bon temps que no espera.
Obrirà forats blaus
a la paret mitgera.
Durà les claus
del recambró
on el vell sol reposa.
Farà saltar la balda, el forrellat.
Als vidres farà esclat
roent de rosa.
Canviarà els maons
menjats dels horitzons;
adobarà la lluna;
veurem com pinta els grans balcones de verd,
deixant el portaló del blau, obert,
tot fent del cor un viu pinyol de pruna.

INDEX

	<u>Pàg.</u>
NOTÍCIA BIOGRÀFICA	9
PRÒLEG	11

DOMASSOS AL SOL
(1924)

Domassos al sol	19
Lluny, a sol ixent	20
Ai, la boira plana	21
Aquest setembre s'han marcit les roses	23
Se sent la nit com udola	23
Ja s'acosten les gavines	24
Baixen els camins	25
Vi que flaires com les roses	25
Tu i jo, que anàrem d'infants	26
Viaranys que s'enfilen cap amunt, afanyosos.	27
Ai, ja baixen les tramades	27
Boirines soles, cels alts	29
Ja arriben de lluny	29
Xiscladissa de falzies	30
El ponent empeny les veles	30
La carena s'allarga escantellada	31
Els esbarzers ja floreixen	32

	<u>Pàg.</u>
Mig arrossegant-se	32
Fas via, jolosa	33
A la Mare de Déu de Butsènit	34
Ja passen les donzelles endolades	35
Veig, en obrint la finestra	35
Ve la tarda de desembre	36
Diada de Sant Blai, a Lleida	37
Baixen barques que rellisquen	38
Llums que dormiu sobre el mar	39
Ara baixen les ramades	39

LA TARDA OBERTA (1927)

CAMINS INTERIORS

Camí enlluernat dins la tenebra	43
La polsina del camí	43
Anima que pit endins	44
Em veig passar lentament	44
Dóna'm, ànima, el teu bleix	44
No talléssiu les espines	45
Floriré en la pau d'un bell matí?	45
Quan vinguis, mort, entra en la meva cambra.	46

CIRERES I BOIRES

Cirerer vestit de sol	47
Es gronxa l'hort amb son fullatge gai	47
El cel és morat	48
Sant Crist del Miracle	48

	<u>Pàg.</u>
Pel camí emboirat	49
Ara que el vent esmola l'estelada	50
S'estenen les boirades hivernenques	50
Torrents cantadors	51
Retornen els ocells	51
La primavera ha vingut	52
Sota els núvols argentats	52
Baixen la roba del terrat	53
Per l'escala	54
Avui, que és diumenge	54
Passa el rosari de l'aurora	55
A les fires	55
La casa és buida, mes lleument sonora	57
Diades de juny	57
Hortolana	58
Pujada de Sant Llorenç	59
Baixo de dalt de la muntanya	60
La nit, amb l'or fresc dels blats	60
Xica oliva	61
Els coves regalen	61
Té avui, la llar, l'alè grogós de l'ambre	62
Pel carreró estret	63
Els palmons i les branques de llorer	63
Oliveres	64

LA MAR IL·LUMINADA

Pels camins vagorosos de la mar	65
Les gavines volen blanques	65
On aneu, ones rebels	66
A la finestra	67
Gavines blanques sobre el mar	67
La mar es regira ardent	68
Mar caiguda	68
La mar s'apaga serena	68

	<u>Pàg.</u>
Cada matí torna la mar	69
Oh ma finestra sobre el mar!	69
Les barques solquen la terra del mar	70

TIGES

Matinada	71
Parpellegen les campanes	71
De la falda del dia assolellat	72
Matí que et lleves clar	72
Darrera la pluja	73
Frisança de llums	74
La blancor del llençol damunt mon pit	74
Primavera que daures mon casal	75
La pluja, a la nit	76
Ara culls, Mabel, per a mi	76
Pluja daurada de tardor	77
Fa un so desolat	78
Obro el finestró	78
Fes via	79
En la mort de C.	80
Les cambres s'han omplert d'una tendror molt viva	80
Tarda de circ	80

HOSTAL DE NÚVOLS

(1931)

HOSTAL DE NÚVOLS

En la fulgència de migjorn	85
----------------------------------	----

LES PLATGES ESPIRITUALS

Faig via amatent	86
------------------------	----

Creixem amb la blavor del matí clar	86
Aquest afany d'ésser a demà	87
Passió	87
Van asclant un pi	88
Dolor, dintre el cos	88
Porxo obscur de la nit	89
Sóc dintre meu	89
Delit d'ésser una font	90
La veu de la mort	90
La mort creua les mans del pensament	91

LES NITS I LES ALBES

Nit. Carro negre amb rodes de silenci	92
Duent cistells de llum camina el matí infant.	92
Per la finestra, el cel, entra blau i sonor	92
De bon matí tot l'aire és blanquejat	93
Quan la finestra s'esbatana	94
Duc feixugues de fosca les parpelles	94
Nit que ets un hort de tenebra	95

ESTAMPES DE COLOR

Finestra clement	96
Dia dels morts	96
Bodegó	97
Davant d'un quadre d'Henri Matisse	97
Jorn	98
Una plaça amb sol	98
A la teulada, els gats oliosos de lluna	98
Duc un vestit	99
Rossinyol	100
Hivern	100
Mirall	101
Sobre l'escena ardent	102
Plou	102

	<u>Pàg.</u>
A l'estel d'una finestra	103
En vostres ulls sagna la nit	103
Es desplega el vent	103
Colors	104
Març	104
Infants a la platja	105
Sobre el Tàmesi vibren	105

ELS FANALS DEL MEU SANT (1935)

CÀNTIRS DE TERRA

A l'horta	109
Maria del Roser	109
Boires	111
Elegia a la mola feixuga	111
Celstia	112
Hort	112
Rusc	113
Teulades	113
Falzies	114
Capvespre a la vinya	114
La Meuca	115
El llum de ganxo	116
Els xiprers	117
Nadal	118
Setembre vermell	118
Carrer a l'alba	119
Clara soledat de la cambra	120
Missa major	120
Cireres de juny	121

	<u>Pàg.</u>
Infants al cirerer	121
La pluja	122
Primavera a l'ermita	122
Els llops i la lluna blanca	123
Aigua de pou	124
Vila en festa	124
Picant pedra	125
Volen altes les fulles de claror	125
Camí de la Mariola	125
Carros	126
L'hora de neu	126
Moixó	127
Creu de terme	127
Clares oliveres	128
A trenc de matí	128
Cementiri	129

BITLLES I CÈRCOLS

El molinet de vent	130
A estudi els bancs són verds	131
Jorn de processó	132
Les ombres que m'acompanyen	133
Nit d'infant	133
Alba d'infant	133
Celobert	134
Oració a l'Àngel de la Guarda	134
Pessebre	135
Tarda de dijous	135
El cavall de cartó	135
La por	136
Emoció del primer enamorament	137
Pals	137
L'endemà de Sant Silvestre	138

ROSADA I CELÍSTIA
(1949)

OCELL I FINESTRA

Ocells emigrants	141
El llir i la pluja	141
La taula parada	142
Aura	142
Xuclen el got llavis de lluna	143
Primeries d'hivern	143
Aquestes flors que viuen tan endalt	144
Flors boscanes	144
Clam de la terra assedegada	145
Pi, que t'he plantat	146
Test al balcó	146
Cuina pagesa	147
Alta muntanya	147
Magnoliera d'Albatàrrec	148
Les olives	148
Saó	149
Pressentiment de l'alba	149
Cloquer a la finestra	150
La masia emboirada	150
El fum de la llar	151
Camí pobre de muntanya	151
Cançó del timó	151
Cançó del fanal de la cantonada	152
Mur emblanquinat de l'hort	153
Lluna vella	153
Vela blanca	154
Llum de terra	154
Cel romeu	155
Àngels crepusculars	156

	<u>Pàg.</u>
Prades altes	156
La vella	157
El quinqué	157
Rellotge de la nit	158
Rellotge de golfa	158
Els carros eterns	159
Jorn nevat	160
La guineu	160
Volada d'ocell	161
La pluja el sòl cava	161
Magrana	162
Al jaç	162
Caminada	163
L'estany i el cel	163
Ocells al fossar	163
El duc	164
Vila de Guimerà	164
L'Oriege	164
Llogarret	165
Nadal s'acosta a les palpentes	166
Tornen els bous olorosos de terra	166
Al mas	167
El ruc	167
El peix al sorral	168
Arbre sec	168 ^a
L'espígol	168

CELS DE PAPER D'ARGENT

Germà gran!	169
Antonieta	170
La baldufa	170
La xinxeta	171
Son del diumenge al matí	171
Vorejant la son	172
Marià, infant	172

	<u>Pàg.</u>
Nena morta	173
Sol i aigua d'abril	174
Dècima al senyor mestre	174
Quiosc de diumenge	175
Quinze minuts de descans al circ	175

RELLOTGE D'ARENA

Fulgor al camí	176
Blau trist	177
Corprès de nit	177
No diré pas el cant que em furga endins	178
Jorns i més jorns anem colgant	178
A l'hoste nocturn	178
Al bell peu de la claror	179
Fa fred i plou	180
Punxa d'arc	180
En ma joia creada	180
El jorn canta	181
Assumpta i el diumenge	181
Arribes al casal blava de pins	183
Caterina	183
Com un bosc els teus ulls	183
Els ulls de Beulah	184
Flor de Maas	184
Tot just encesa l'alba	185
Finestres de maig	185
La complanta del mort	186
Rèquiem	187
Alba a Josafat	188
Enllà dels dies	188
Amor	189
Paraules del pare al fill	189
Cantilena del fill vell	190

PLUGES A L'ERM

(1953)

BARCA D'ÀNIMES

Caminem, caminem amb joia d'aire	193
La casa inconeguda	193
Escolta el blau del cel	194
El visatge	194
T'has arrencada de ma pell	194
Al fons de mes internes primaveres	195
Deixondiment	195
Les hores	195
Cançó de bressol	196
Retorn	196
Invocació als ocells	197
Sóc arbre avui	197
Boira endins	197
Encís de l'hivern	198
Caliu de la hivernada	198
Jaios	199
A una vella serventa	199
La visitadora	200
Afusellat	200
Guardià de cementiri	201
Viure amb els morts	202
Colgat en terra obscura	202
Cruïlla	202
Espiga	203
La tia Paula	203

VERMELL DE POMA

Camí ral	205
Neu a muntanya	205

	<u>Pàg.</u>
De cacera	206
La primavera a la porta	206
Càntirs frescos al pedrís	207
Estels	207
Música al carrer vell	208
Tomba vella al cementiri de Charonne	208
La son fumejant	208
A trenc de dia	209
La sala bona	209
Fred de gener	210
Vent d'Aragó	210
Vaixell al port	210
Camins, caminois	211
Al plàtan, hi plou	211
L'hivern que dura	212
Joia d'aigua al riu Fesser	212
Migdiada d'estiu	212
Pluja de juliol	213
Panís	213
A la font	214
Pa matinal	214
Les tristes, nues muntanyes	214
Floricós, el sol	215
El desconhort del vent	215
Rentadora al braçal de Mariola	216
Boira a muntanya	216
Passes de l'hivern	217
Pubilla	218
La casa tot just pintada	218

FULLS DE CARTIPÀS

El cotxe de Balaguer	219
A classe de dibuix	219
Felicitació a la padrina	220
Nit amunt	220
La cortina animada de la meva cambra	221
Timoners encantats	221

L'ESCALF DEL GRANER
(1955)

I

Obro la finestra	225
A la mar	225
Davant la mar	225
A un foc d'estels obrim la porta	226
La son de cada nit	226
Molí	226
Els vents duen roses	227
A una morta	227
Portes	227
Destí	228

II

Ai, quin sol!	228
L'espera de les muntanyes	229
El llac pur de la nit	229
Estens la roba al bat del sol	229
Muntanyes doloroses	230
A un cim de muntanya	230
Al tard, la masia	230
El corb	231
El fred de la nit	231
Es fa de dia a l'alcova	232
Verd primaveral	232
Velers	233
Beulah	233
La noia de Santa Pau	234
Botigues d'herbolaris	234
Diumenge	234
La fusteria de Sant Josep	235
Ofrenes a la Mare de Déu de Carrassumada ...	235
Trompetes i àngels	236
Nadala	236
El cavador	236
El bon temps que vindrà	237

THE OLD FASHIONED

(1881)

Faint, illegible text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is arranged in several paragraphs and is mostly illegible due to fading and low contrast.

12°

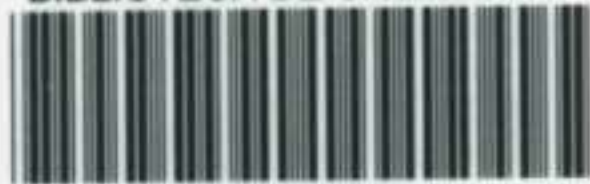
DIPUTACIÓN PROVINCIAL
DE BARCELONA

BIBLIOTECA CENTRAL

BIBLIOTECA DE CATALUNYA

1001668635

Reg.^o 982900

Sig.^a Mts. 729

